Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστώμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεῖς παρασχὸν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσία· καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΤΙΜΗ ΣΥΔΡΟΜΗΣ ΑΙ' ΕΝ ΕΤΟΣ
Ἐσωτερικοῦ δραχ. 7.— Ἐξωτερικοῦ φρ. χρ. 8
Αἱ συνδρομαὶ ἄρχονται τὴν 1ην ἑκάστου μηνὸς καὶ εἶνε προπληρωτέαι δι' ἓν ἔτος.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ
ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ
Ἐν Ἑλλάδι λεπ. 15.- Ἐν τῷ Ἐξωτ. φρ. χρ. 0,15
ΓΡΑΦΕΙΟΝ ἐν Ἀθήναις
Ὁδὸς Αἰόλου, 117, ἔναντι Χρυσοσπηλαιωτίσσης

Περίοδος Β'.—Τόμ. 7ον. Ἐν Ἀθήναις τῇ 26 Αὐγούστου 1900 Ἔτος 22ον.— Ἀριθ. 35

ΑΠΟ 1ης Σεπτεμβρίου, τὸ Γραφεῖον τῆς «Διαπλάσεως τῶν Παίδων» μεταφέρεται εἰς τὴν ὁδὸν Πατησίων ἀρ. 11 B, παρὰ τὰ Χαυτεῖα.

Εἰς τὴν αὐτὴν οἰκίαν μετοικεῖ καὶ ὁ εἰδικὸς λαρυγγολόγος-ὠτολόγος ἰατρὸς κ. Μιχαὴλ Π. Παπαδόπουλος.

ΤΑΞΕΙΔΙΟΝ ΑΝΑ ΤΟΥΣ ΚΟΣΜΟΥΣ

Η ΘΕΙΑ ΜΟΥ ΟΥΡΑΝΙΑ

(Συνέχεια· ἴδε σελ. 282.)

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΒ'
ΟΙ ΛΟΓΑΡΙΑΣΜΕΝΟΙ ΚΟΜΗΤΑΙ

«Πολὺ ἐσκέφθην, Κωστάκη μου, δι' ὅσα ἔχω νὰ σοῦ εἴπω σήμερον. Καὶ ὅμως, καϊμένε, ὁπωσδήποτε καὶ ἂν κάμω, πρέπει νὰ σοῦ εἴπω διὰ τὴν ἔλλειψιν, τὴν παραβολὴν καὶ τὴν ὑπερβολήν, διὰ πράγματα δηλαδὴ τὰ ὁποῖα δὲν εἶνε ἀκόμη διὰ σέ.

— Ὤ, θείτσα, γνωρίζω τί σημαίνουν αὐταὶ αἱ λέξεις· καὶ τὴν παραβολὴν ἀκόμη γνωρίζω ἀπὸ τὸ Εὐαγγέλιον.

— Δὲν πρόκειται ὅμως τώρα διὰ τὰ ἴδια πράγματα· ἀλλ' ἀφοῦ αὐταὶ αἱ μεγάλαι λέξεις δὲν σὲ τρομάζουν, μὲ θάρρος θὰ σοῦ κάμω λόγον καὶ διὰ τὰς ἄλλας σημασίας των.

Σοῦ ἔλεγα εἰς τὴν ἀρχὴν περὶ τοῦ κυκλικοῦ δρόμου, τὸν ὁποῖον κάμνουν οἱ πλανῆται περὶ τὸν Ἥλιον, καὶ ἔπειτα σοῦ εἶπα ὅτι ὁ «κυκλικὸς δρόμος» τὸν ὁποῖον διατρέχουν, λέγεται τροχιὰ τῶν πλανητῶν. Ἀλλὰ «δρόμος κυκλικὸς» δὲν εἶνε ἀκριβῶς αἱ λέξεις, τὰς ὁποίας ἔπρεπε νὰ μεταχειρισθῶ, διότι ἡ τροχιὰ τῶν πλανητῶν δὲν εἶνε πράγματι κυκλική, ἀλλ' ἐλλειπτική· δηλαδὴ ὁ δρόμος, τὸν ὁποῖον γράφουν οἱ πλανῆται, δὲν εἶνε κύκλος ἀλλὰ ἔλλειψις. Ἐπίτηδες δὲ δὲν σοῦ εἶπον αὐτὸ τότε, ἐπειδὴ θὰ ἐγίνετο ἀνάγκη ἀμέσως νὰ σοῦ τὸ ἐξηγήσω, τὸ ὁποῖον θὰ κάμω τώρα.

Μὲ μεγάλην εὐκολίαν γράφομεν κύκλον, ἂν ἐμπήξωμεν εἰς τὴν γῆν πάσσαλον καὶ δέσωμεν εἰς αὐτὸν μὲ χαλαρὸν κόμβον νῆμα, εἰς τὸ ἄκρον τοῦ ὁποίου δένομεν ἐπίσης αἰχμηρὰν ῥάβδον. Ἂν ἔπειτα τεντώσωμεν τὸ νῆμα καὶ περιστρέψωμεν τὴν ῥάβδον οὕτως ὥστε ἡ αἰχμή της νὰ ἐγγίζῃ τὴν γῆν, τότε θὰ χαραχθῇ ἐπὶ τῆς γῆς γραμμὴ ἐντελῶς κυκλική, τῆς ὁποίας ὅλα τὰ σημεῖα ἀπέχουσι φυσικὰ ἐξ ἴσου ἀπὸ τὸν πάσσαλον, ὅσον δηλαδὴ εἶνε τὸ μῆκος τοῦ νήματος.

Τὸ διάστημα, τὸ ὁποῖον περιορίζεται ἀπὸ τὴν κυκλικὴν γραμμὴν λέγεται κύκλος, τοῦ ὁποίου ὁ πάσσαλος εἶνε τὸ κέντρον καὶ τὸ νῆμα ἡ ἀκτίς. Ἔμαθες τώρα καὶ τὰς λέξεις, τὰς ὁποίας μεταχειρίζονται εἰς τὴν γεωμετρίαν.

— Τώρα ἐννοῶ διατί αἱ τροχιαὶ τῶν πλανητῶν δὲν εἶνε κυκλικαί· φυσικὰ δὲν εἰμπορεῖ νὰ εἶνε, ἀφοῦ ἔχουν τὰ ἀφήλια καὶ τὰ περιήλιά των, τὰ ὁποῖα ἀπέχουσι περισσότερον ἢ ὀλιγώτερον ἀπὸ τὸν Ἥλιον. Ἀλλὰ τί εἶνε αὐτὴ ἡ ἔλλειψις, τὴν ὁποίαν, ὡς μοῦ εἶπες, ἀκολουθοῦν κατὰ τὸν δρόμον των;

— Ἡ ἔλλειψις εἶνε κύκλος μακρουλός· ἁπλούστερον δὲν εἰμπορῶ νὰ σοῦ τὸ εἴπω. Λάβε μίαν σφαῖραν καὶ ἐν αὐτῷ. Ὁ γύρος τῆς σφαίρας, ὅπως καὶ ἂν τὴν παρατηρήσῃς, εἶνε κυκλικός· ὁ γύρος ὅμως τοῦ αὐγοῦ, ὁ ὁποῖος περνᾷ ἀπὸ τὰ δύο του ἄκρα, εἶνε ἐλλειπτικός.

Καὶ πάλιν ὅμως ὁ γύρος αὐτὸς τοῦ αὐγοῦ δὲν εἶνε κανονικὴ ἔλλειψις, ἐπειδὴ τὰ δύο μέρη του δὲν εἶνε ἴσα. Ἐὰν θέλῃς νὰ ἐννοήσῃς καλλίτερον τὴν ἔλλειψιν, ἐνθυμήσου τί ἔκαμεν ὁ κηπουρός σας, ὅταν κατὰ τὴν ἀνοιξιν ἐσχεδίασε τὰ διαχωρίσματα τοῦ κήπου σας.

Ἀντὶ ἑνός, ἐνέπηξε δύο πασσάλους εἰς τὴν γῆν, καὶ εἰς αὐτοὺς ἔδεσε τὰ δύο ἄκρα τοῦ νήματος, τὸ ὁποῖον ἦτο μεγαλείτερον ἀπὸ τὴν ἀπόστασιν τῶν δύο πασσάλων. Ἔπειτα ἐστήριξε τὴν ῥάβδον του εἰς τὸ μέσον τοῦ νήματος καὶ ἤρχισε νὰ τὴν κινῇ ἐνόσῳ κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον ἔ-

«Ἔπειτα ἐστήριξε τὴν ῥάβδον του εἰς τὸ μέσον τοῦ νήματος, καὶ ἤρχισε νὰ τὴν κινῇ». (Σελ. 289, στήλ. γ'.)

χων τεντωμένον τὸ νῆμα διὰ τῆς ῥάβδου του, ἐκίνει αὐτήν, τὸ ἓν μέρος τοῦ νήματος ἐγίνετο μεγαλείτερον καὶ τὸ ἄλλο μικρότερον· ὅταν ἔφθασεν εἰς τὴν γραμμὴν τῶν πασσάλων, τὸ μῆκος τοῦ ἑνὸς μέρους τοῦ νήματος ἔγεινε πολὺ μικρόν, καὶ ἤρχισε νὰ αὐξάνεται ὅταν ὑπερέβη αὐτὴν τὴν γραμμήν. Ὅταν τὰ δύο μέρη τοῦ νήματος ἔγειναν πάλιν ἴσα, εἶχεν ἀκριβῶς γράψῃ τὸ ἥμισυ τῆς ἐλλείψεως. Ἔπειτα κατὰ τὸν ἴδιον τρόπον ἔγραψε καὶ τὸ ἄλλο ἥμισυ.

—Τότε, ἂν ἐννόησα καλά, ἡ ἔλλειψις εἶνε κύκλος μὲ δύο κέντρα, τῶν ὁποίων ὁ γύρος δὲν εἶνε παντοῦ ἐξ ἴσου στρογγυλός.

—Δὲν τὸ εἶπες ἄσχημα, Κώστα μου, ἂν καὶ κύκλος μὲ δύο κέντρα δὲν εἶνε πλέον κύκλος. Ἐφάνη ὅμως, ὅτι καλῶς ἐννόησες τί εἶνε ἔλλειψις, καὶ διὰ νὰ σὲ ἀνταμείψω ὡς μέλλοντα σοφόν, θὰ πλουτίσω ἀκόμη τὰς γνώσεις σου μὲ ἄλλας γνώσεις, τὰς ὁποίας διδάσκουν οἱ σοφοί.

Τὰ δύο κέντρα τοῦ κύκλου τούτου, ὁ ὁποῖος δὲν ὁμοιάζει μὲ κύκλον, λέγονται ἑ σ τ ί α ι τῆς ἐλλείψεως· ἡ εὐθεῖα γραμμή, ἡ ὁποία περνᾷ ἀπὸ τὰς δύο ἑστίας καὶ χωρίζει τὴν ἔλλειψιν εἰς δύο μέρη, λέγεται μ ε γ α ς ἄ ξ ω ν· καὶ τὰ δύο ταῦτα μέρη λέγονται κλάδοι τῆς ἐλλείψεως. Ἡ δὲ γραμμή, ἡ ὁποία εἶνε κάθετος εἰς τὸ μέσον τοῦ μεγάλου ἄξονος, λέγεται μ ι κ ρ ὸ ς ἄ ξ ω ν τῆς ἐλλείψεως. Ἐνθυμοῦ καλῶς αὐτὸ τὸ ὄνομα τοῦ ἄξονος, τὸ ὁποῖον πολὺ μεταχειρίζονται εἰς τὴν ἀστρονομίαν. Ἄξων τροχοῦ λέγεται ἡ δοκὸς περὶ τὴν ὁποίαν περιστρέφεται ὁ τροχός· καὶ ἄξων ἄστρου τινὸς λέγεται, ὅπως καὶ τῆς ἐλλείψεως, ἡ γραμμὴ ἡ ὁποία περνᾷ διὰ μέσου τοῦ ἄστρου καὶ περὶ τὴν ὁποίαν περιστρέφεται, χωρὶς ὅμως νὰ ὑπάρχῃ καὶ δοκὸς ὅπως εἰς τὸν τροχόν. Θέλεις νὰ σοῦ εἴπω ἀκόμη περισσότερα;

—Εὐχαριστῶ, Νίτσα μου. Μοῦ εἶπες περισσότερα ἀπὸ ὅσα ἤθελα, καὶ μοῦ φαίνεται ὅτι μοῦ εἶπες τόσα πολλὰ ὥστε πολὺ ἀπεμακρύνθημεν ἀπὸ τοὺς κομήτας.

—Ὀλίγη ὑπομονή· χάριν αὐτῶν σοῦ ὁμιλῶ τόσην ὥραν.

Ἀφοῦ μὲ ἐννόησες καλῶς, καταλαμβάνεις ὅτι ἂν ὁ κηπουρός σας ἤθελε νὰ κάμῃ τὴν ἔλλειψίν του περισσότερον στρογγυλήν, ἔπρεπε νὰ θέσῃ πλησιέστερον τοὺς δύο πασσάλους· καὶ ἂν ἔθετε τὸν ἕνα πολὺ πλησίον τοῦ ἄλλου, θὰ ἔκαμνε σχεδὸν κύκλον· ἐὰν ὅμως τοὐναντίον τοὺς ἀπεμάκρυνε παραπολύ, ἡ ἔλλειψίς του θὰ ὡμοίαζε τότε σχεδὸν πρὸς ταινίαν, καὶ οἱ δύο κλάδοι θὰ εὑρίσκοντο πολὺ πλησίον τοῦ μεγάλου ἄξονος, ἐνῶ ὅταν αἱ δύο ἑστίαι εὑρίσκωνται ἡ μία πλησίον τῆς ἄλλης, οἱ δύο κλάδοι ἀπομακρύνονται πολὺ ἀπὸ τὸν μέγαν ἄξονα. Βλέπεις λοιπὸν ὅτι ἡ ἔλλειψις εἰμπορεῖ νὰ λάβῃ διαφόρους μορφάς, καθ' ὅσον αἱ ἑστίαι της εὑρίσκονται πλησίον ἢ μακρὰν ἡ μία ἀπὸ τὴν ἄλλην. Οἱ ἀστρονόμοι πάλιν εἰμποροῦν νὰ ἐννοήσουν πόσον μῆκος ἔχει ἡ ἔλλειψις, ἂν γνωρίζουν τὸ σχῆμα τῶν κλάδων της, καὶ πάλιν δύνανται νὰ λογαριάζουν ὁλόκληρον τὴν γραμμήν, ἂν γνωρίζουν μικρὸν μόνον μέρος αὐτῆς. Καὶ ἰδοὺ ὅτι ἐφθάσαμεν εἰς τοὺς κομήτας.

Μέχρι τοῦ 1680, τὰ ἀναιδῆ αὐτὰ ἄστρα προὐκάλουν μὲ τὰς μεγάλας οὐράς των τὸν τρόμον τῶν ἁπλοϊκῶν καὶ τὴν ἀπελπισίαν τῶν ἀστρονόμων, καὶ ὅταν ἀκόμη δὲν εἶχον οὐράν· διότι ἤρχοντο καὶ παρήρχοντο χωρὶς νὰ λέγουν οὔτε πόθεν ἤρχοντο οὔτε τί ἐγίνοντο. Κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον προέτεινον εἰς τοὺς ἀστρονόμους ὡς αἴνιγμα νὰ εὕρωσι τί εἶνε· οἱ δ' ἀτυχεῖς ἄνθρωποι, ἐν ἐλλείψει ἄλλης καλλιτέρας ἐξηγήσεως, ἐθεώρουν αὐτοὺς ὡς σημεῖα οὐρανίας ὀργῆς.

Κατὰ τὸ ἔτος λοιπὸν 1680, παρουσιάσθη κομήτης, ὁ ὁποῖος ἐπρόδωκεν ἐπὶ τέλους τὸ μυστικόν. Καὶ πάλιν ὀφείλεται αὐτὴ ἡ ἀνακάλυψις εἰς τὸν Νεύτωνα, ὁ ὁποῖος πλέον εἶχεν ἐξηγήσῃ τὸ μυστικὸν τῆς παγκοσμίου ἕλξεως καὶ δι' αὐτὸ ἐνόμιζεν ὅτι ἦτο ἀδύνατον νὰ τοῦ διαφύγῃ τὸ παραμικρὸν ἀπὸ τὰ πράγματα τοῦ οὐρανοῦ. Ὑπὸ τὸ κράτος λοιπὸν αὐτῆς τῆς ἰδέας, ἐπανέλαβε μεθ' ὑπεροψίας ἔργον, τὸ ὁποῖον πολλοὶ προγενέστεροί του ἀστρονόμοι πολλάκις μέχρι τῆς ἐποχῆς ἐκείνης εἶχον κάμῃ πρὸς ἀνάπαυσιν μόνον τῆς συνειδήσεώς των, χωρὶς νὰ ἐλπίζουν ὅτι ἦτο δυνατὸν οἱ κόποι των νὰ χρησιμεύσωσι ποτέ. Ἐσπούδασε δηλαδὴ μετ' ἐπιμελείας τὴν γραμμήν, τὴν ὁποίαν ὁ κομήτης ἠκολούθησε πρὸ τῶν ἀστέρων κατὰ τὸ ταξείδιόν του περὶ τὸν Ἥλιον, καὶ ἐλογάριασε τὰ σ τ ο ι χ εῖ α τῆς τροχιᾶς του. (Μὲ αὐτὴν τὴν λέξιν φανερώνουν οἱ ἀστρονόμοι τὴν διεύθυνσιν καὶ τὸ σχῆμα τῆς τροχιᾶς.) Ἀφοῦ ὁ Νεύτων ἐτελείωσε τὸν λογαριασμόν του, ἐνέγραψε τὸν κομήτην τοῦτον τοῦ 1680 εἰς τὴν στρατιὰν τοῦ ἡμετέρου ἡλιακοῦ κόσμου, ἐβεβαίωσεν ὅτι γράφει κατὰ τὸν δρόμον του ἐλλειψιν λίαν ἐπιμήκη, καὶ ἀνήγγειλεν ὅτι θὰ ἐπανήρχετο πρὸς τὸν Ἥλιον, παρασυρόμενος ὑπὸ τῆς ἕλξεώς του, μετὰ πάροδον πολλῶν ἐτῶν. Καὶ ἐφάνη μὲν κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον πολὺ τολμηρὸς τοιοῦτα προμαντεύσας, ἀλλὰ θὰ ἴδῃς πόσον ὑπὸ τῶν πραγμάτων ἐδικαιώθη.

Μετὰ δύο ἔτη, τὸ 1682, νέος κομήτης παρετηρήθη ὑπὸ συμπολίτου τοῦ Νεύτωνος, τοῦ Χάλλεϋ, ὁ ὁποῖος ἐξεπλάγη ἐκ τῆς ὁμοιότητος τῶν στοιχείων τοῦ κομήτου τούτου καὶ ἄλλου τινὸς κομήτου παρατηρηθέντος τὸ 1607, πρὸ ἑβδομήκοντα πέντε δηλαδὴ ἐτῶν. Καὶ ἐπειδὴ εἶχεν ἤδη λεχθῆ ὑπὸ τοῦ Νεύτωνος, ὅτι οἱ κομῆται ἦτο δυνατὸν ν' ἀναφανῶσιν, ἐσκέφθη μήπως ὁ κομήτης τοῦ 1607 καὶ ὁ ἰδικός του ἦσαν εἰς καὶ ὁ αὐτός. Διὰ περισσοτέρας πληροφορίας, ἀνέτρεξε εἰς τοὺς ἀρχαίους καταλόγους τῶν κομητῶν. καὶ ἐκεῖ ἀνεῦρε τρίτον κομήτην, παρόμοιον περίπου, παρατηρηθέντα τὸ 1537, πρὸ 76 δηλαδὴ ἐτῶν, καὶ ἄλλον τέταρτον παρατηρηθέντα τὸ 1456, πρὸ 75 ἐτῶν. Αὐτὸς ὁ τελευταῖος εἶνε κομήτης ἱστορικός· ὅταν ἀκούῃς τὴν μεσημβρίαν νὰ κρούωνται οἱ κώδωνες, νὰ ἐνθυμεῖσαι ὅτι ἡ συνήθεια αὕτη ἐπεκράτησεν ἀπὸ τοῦ 1456, ὁπότε εἰσήχθη ὅπως ἀποτραπῇ ὁ κίνδυνος τοῦ κομήτου ἐκείνου τοῦ ἔτους· ὀλίγον ἐνωρίτερα ἐγένετο καὶ ἡ ἅλωσις τῆς Κωνσταντινουπόλεως ἀπὸ τῆς ὁποίας ἄρχεται ἡ νεωτέρα ἱστορία.

Ἀλλ' ἂς μὴ λησμονῶμεν τὸν Χάλλεϋ καὶ τοὺς ἀριθμούς του.

Μεταξὺ 75 καὶ 76 ἐτῶν ἡ διαφορὰ δὲν εἶνε μεγάλη καὶ ἐξηγεῖται εὐκόλως ἀπὸ τας παρελκύσεις τὰς ὁποίας εἶνε δυνατὸν νὰ ὑποστῇ ἡ τροχιὰ ἄστρου τόσον ἐλαφροῦ ὅσον εἶνε ὁ κομήτης, ὅταν διέρχεται πλησίον τῶν μεγάλων πλανητῶν, τοὺς ὁποίους συμβαίνει νὰ συναντήσῃ κατὰ τὸν δρόμον του. Ὁ Χάλλεϋ ἐχώθη εἰς λογαριασμούς, καὶ ἐπὶ τέλους, τὸ 1705 μετὰ 26 ἐτῶν ἐργασίαν, ἐνόμισεν ὅτι ἠδύνατο πλέον νὰ προείπῃ τὴν ἐπάνοδον τοῦ κομήτου του διὰ τὸ τέλος τοῦ 1758 ἢ διὰ τὰς ἀρχὰς τοῦ 1759.

Ὁ Χάλλεϋ δὲν ἔζη κατὰ τὸ 1758· ἀλλὰ φανταζεσαι πόση συγκίνησις ἐπεκράτει τότε παρὰ τοῖς ἀστρονόμοις. Ἀρά γε θὰ ἐπανήρχετο ὁ κομήτης; Δὲν θὰ ἐπανήρχετο; Οἱ ὑπολογισμοὶ ἐδείκνυον ὅτι θὰ ἔχανεν ἑκατὸν ἡμέρας εἰς τὸν δρόμον του περὶ τὸν Κρόνον, 518 ἕνεκα τοῦ Διός, — τότε ἀκόμη δὲν ἐγνώριζον τὸν Οὐρανόν, — καὶ ὅτι ὤφειλε νὰ φθάσῃ εἰς τὸ περιήλιόν του κατὰ τὰ μέσα Ἀπριλίου. τὸ πολὺ τριάντα ἡμέρας ἐνωρίτερα ἢ τριάντα ἡμέρας ἀργότερα. Ὁ περιμενόμενος ταξειδιώτης ἐφάνη ἀκριβὴς εἰς τὴν συνέντευξίν του· ἔφθασεν εἰς τὸν Ἥλιον τὴν 12ην Μαρτίου.

(Ἕπεται συνέχεια.) **Α. Σ. ΑΝΑΣΤΑΣΙΑΔΗΣ**

ΤΟ ΦΥΛΛΟΝ

[Μῦθος Arnault.]

«—Φευγάτο ἀπ' τὸ κλωνάρι σου,
φτωχό μου φύλλο μαραμένο,
ποῦ τώρα πᾶς;»—«Στὸ Ἄγνωστο:
Ἡ μπόρα κάτου ἔχει ριγμένο
τὸ δένδρο μου, καὶ τὸ ἀγέρι
τρελλὰ—ὁ Βοριᾶς καὶ ὁ Ζέφυρος—
φυσῶντας, τὸρφανὸ μὲ φέρει
'στὸν κάμπο ἀπὸ τὰ σύδενδρα
καὶ 'στὴν κοιλάδα ἀπ' τὸ βουνό.
Καὶ τρέχω ὅπου με πᾶν οἱ ἄνεμοι,
χωρὶς γι' αὐτὸ ὅμως νὰ θρηνῶ,
οὔτε ἡ καρδοῦλά μου νὰ τρέμῃ:
Πάω ὅπου πᾶνε ὅλα τὰ ἐγκόσμια,
τρέχω σὰν φύλλο τριανταφύλλου,
'στὸ δρόμο πάω τοῦ δαφνοφύλλου»

Ι. Γ. ΓΙΑΝΝΟΥΚΟΣ

Ο ΜΠΑΡΜΠΑ-ΣΤΑΜΑΤΗΣ

Ἡ νῆσος Σκῦρος, μεσημβρινωτέρα τῶν Σποράδων, ὑφίστατο πλειότερον τὰς ἐπιδρομὰς τῶν πειρατῶν, ὡς μᾶλλον ἀπόκεντρος τῶν λοιπῶν νήσων. Οἱ ἀγαθοὶ καὶ γενναῖοι νησιῶται, ἀμοιροῦντες ναυτικοῦ, ὑφίσταντο πολλὰ δεινὰ ἐκ τῶν συχνῶν τούτων ἐπιδρομῶν, πλειστάκις ἀποκρούσαντες αὐτὰς ἐρρωμένως. Ἀλλ' ὅτε τὰ στίφη τῶν πειρατῶν ἐπήρχοντο πολυπληθῆ, ἀπογυμνοῦντα τὴν νῆσον, οἱ κάτοικοι, στερούμενοι τῶν πρὸς ἀντίστασιν μέσων, κατέφευγον εἰς τὴν Ἀκρόπολιν (κάστρο), τὴν δεσπόζουσαν τῆς πόλεως, καὶ ἐνεκλείοντο ἐν αὐτῇ, ὑφιστάμενοι ἁπάσας τὰς συνεπείας τακτικῆς πολιορκίας, ἧς τὸ ἀποτέλεσμα κατὰ τὸ μᾶλλον ἢ ἧττον ἀπέβαινε πρὸς ζημίαν των, ἱκανοποιουμένων τῶν ἀπαιτήσεων τῶν πολιορκητῶν. Καὶ δὲν ἦτο δυνατὸν νὰ πράξωσιν ἄλλως, διότι τὴν ἐποχὴν ἐκείνην ὁ πληθυσμὸς τῆς νήσου ἀπετελεῖτο κυρίως ἐκ γυναικοπαίδων καὶ γερόντων. Οἱ νέοι ἔλειπαν εἰς τὸν πόλεμον.

Ἦτο ἡ ἑνάτη τῆς νυκτὸς ὥρα, τῆς 31 Δεκεμβρίου τοῦ 1827. Ἡ πόλις ἦτο ἐρημος κατοίκων, ἀληθὴς νεκρόπολις. Ἄνεμος σφοδρὸς πνέων, ἐσκόρπιζε νιφάδας χιόνος, αἵτινες, ἐν συμφυρμῷ μετὰ φρυγάνων, συνεσωρεύοντο εἰς τὰς γωνίας τῶν ὁδῶν. Ἡ βοὴ τοῦ ἀνέμου καὶ ὁ ρόχθος τῶν ἐπὶ τῶν βράχων θραυομένων κυμάτων, μετὰ τῶν ὠρυγῶν τῶν πλανωμένων κυνῶν, ἀπετέλουν καταχθόνιον συναυλίαν. Ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν παράθυρόν τι, λησμονηθὲν ἀνοικτὸν ἐκ τῆς πρὸς ἀπόδρασιν σπουδῆς τῶν ἐνοικούντων, ἐκρότει μετὰ πατάγου, μεχρισότου, θραυόμενον ἐπὶ τοῦ τοίχου, κατέπιπτε κιλυνδούμενον ὑπὸ τοῦ ἀνέμου θορυβωδῶς ἐπὶ τοῦ λιθοστρώτου. Αἴφνης, ἐν τῷ μέσῳ τοῦ ἀλαλαγμοῦ τούτου τῶν στοιχείων, ἠκούσθη κατ' ἀρχὰς μὲν ὑφ' ἑνός, ἀκολούθως δὲ ἐν χορῷ ἀδόμενον ᾆσμα, κατόπιν δὲ γέλωτες καὶ καγχασμοί. Ἐνόμιζέ τις ὅτι δαίμονες ὠργίαζον. Ἐν τῷ μέσῳ τῶν καγχασμῶν, τοῦ ᾄσματος καὶ τῆς βοῆς τοῦ ἀνέμου, δύσκολον ἦτο νὰ διακρίνῃ τις τὰς φωνὰς τῶν συμποσιαζόντων. Τίνες ἦσαν οὗτοι;

Ἀπὸ μιᾶς ἤδη ἑβδομάδος, εἶχον καταπλεύσῃ εἰς τὴν νῆσον τρία μύστικα πλήρη ἀγρίων πειρατῶν. Ἐπὶ τῇ εἰδήσει ταύτῃ οἱ κάτοικοι, διὰ ἀπεσταλμένων των, ἠθέλησαν νὰ προβῶσιν εἰς διαπραγματεύσεις πρὸς τοὺς ἐπιδρομεῖς, πρόθυμοι νὰ ὑποστῶσι πᾶσαν θυσίαν εἰς εἶδη καὶ εἰς χρήματα, ἤρκει οἱ λιάπηδες νὰ ἐγκατέλειπον τὴν νῆσον. Οἱ πρέσβεις, ἐπανελθόντες εἰς τὴν πόλιν, ἀνήγγειλον ὅτι αἱ προτάσεις τῶν λιάπηδων συνίσταντο εἰς τὴν ἐκ μέρους τῶν κατοίκων χορηγείαν τροφῶν ἐπὶ ἕνα μῆνα διὰ 50 ἄνδρας, καὶ εἰς τὴν πληρωμὴν 800 γροσίων. Καὶ ἕως ἐδῶ μὲν αἱ ἀπαιτήσεις των ἦσαν καλαὶ καὶ ἄγιαι· ὅταν ὅμως οἱ πρέσβεις προσέθεσαν ὅτι ἐκτὸς πάντων τούτων, οἱ ἀρχηγοὶ τῶν μυστίκων ἀπαιτοῦσιν ἕκαστος δι' ἑαυτὸν καὶ μίαν ὡραίαν κόρην ὡς σύζυγον, οἱ προύχοντες ἐξανέστησαν καὶ ἀπεφάσισαν νὰ ἀρνηθῶσιν εἰς τοὺς πειρατὰς καὶ αὐτὰς ἀκόμη τὰς τροφάς. Ἐγένετο δὲ ὁμοφώνως ἀποδεκτὴ ἡ πρότασις ἑνὸς τῶν δημογερόντων, νὰ κλεισθῶσιν εἰς τὸ κάστρον καὶ ν' ἀποκρούσωσι τοὺς πειρατὰς ἐφ ὅσον ἠδύναντο. Αὐθωρεί, κῆρυξ ἀπὸ συνοικίας εἰς συνοικίαν μεταβαίνων, ἀνήγγελλε τὴν ἀπόφασιν τῶν προὐχόντων, οἱ δὲ κάτοικοι ἀθρόοι, περισυλλέγοντες πᾶσαν εὐκολομετακόμιστον περιουσίαν των, ἀπήρχοντο εἰς τὸ κάστρον. Μάτην ἀναμένοντες οἱ πειραταὶ ἀπάντησιν ἀπὸ μέρους τῶν κατοίκων, ἐξαπέστειλαν ἔνοπλον ἀπόσπασμα, ὅπερ, ὡς εἰκός, εὗρε τὴν πόλιν κενὴν κατοίκων. Ἐξαγριωθέντες οἱ λιάπηδες ἐκ τῆς περιφρονήσεως ταύτης, κατέλαβον τὴν πόλιν καὶ ἀφοῦ ἐλεηλάτησαν οἰκίας τινάς, ἐπεδόθησαν ἀκολούθως εἰς τὴν εὐθυμίαν καὶ τὴν κραιπάλην. Νύκτα τινὰ ἀπεπειράθησαν καὶ ἔφοδον κατὰ τῆς Ἀκροπόλεως, ἀλλ' ὡς ἐκ τοῦ βραχώδους τῶν κλιτύων της καὶ τῆς ἀγρύπνου ἐπιτηρήσεως τῶν ἐν αὐτῇ οἰκούντων, αὕτη ἐματαιώθη, φονευθέντων διὰ λίθων δύο ἐκ τῶν ἐπιδρομέων. Ἡ εἴσοδος τοῦ φρουρίου, φυλασσομένη ὑπὸ κολοσσιαίας θύρας, θωρακισμένης διὰ σιδηρῶν ἐλασμάκτων, ἦτο ἀπόρθητος.

Ἀπὸ μιᾶς ἤδη, ὡς εἴπομεν, ἑβδομάδος ὑφίστατο ἡ πολιορκία, οἱ δὲ κάτοικοι, στερούμενοι ἐπαρκῶν ἐφοδίων, ὑπέφερον δεινῶς. Πολλάκις ἡ ἐμφάνισις μόνη τῶν πλοίων τοῦ στόλου ἦτο ἱκανὴ νὰ λύσῃ τὴν πολιορκίαν, ἀλλ' ἤδη, ὡς ἐκ τῆς κατὰ τὰ δυτικὰ παράλια τῆς Ἑλλάδος ἐνεργείας τοῦ στόλου, οἱ δυστυχεῖς νησιῶται μάτην ἀνέμενον παρ' αὐτοῦ τὴν ἀπαλλαγήν των. Πλήρεις θάρρους ἐν τῷ μέσῳ τῶν συμπολιτῶν αὐτῶν, οἱ προὔχοντες, καθίσταντο ἄθυμοι καὶ σκυθρωποὶ ἐν τοῖς διαβουλίοις. Ἄγρυπνοι τὰς νύκτας διέτρεχον τὰς θέσεις αἵτινες δὲν παρεῖχον πολλὰς ἐλπίδας ἀσφαλείας, καὶ εἰς τὰς ὁποίας εἶχον τοποθετήσῃ ἐνόπλους φρουρούς.

Κατὰ τὴν προμνησθεῖσαν νύκτα, οἱ πολιορκούμενοι ἤκουον τὰ βακχικὰ ᾄσματα τῶν πολιορκητῶν, ἅτινα ἔφερε μέχρις αὐτῶν συγκεχυμένως ὁ πνέων βορρᾶς. Οἱ προὔχοντες, συνηθροισμένοι ἐντὸς τοῦ ναοῦ τοῦ Ἁγίου Γεωργίου, συνδιεσκέπτοντο περὶ τῶν μέτρων, ἅτινα ὠφειλον νὰ λάβωσιν ἐν περιπτώσει διαρκείας τῆς καταστάσεως ταύτης. Εἰς τὸ σκιόφως τῶν πρὸ τῶν εἰκόνων λυχνιῶν, ἐκεῖ που εἰς μίαν γωνίαν, διεκρίνετο μέλας τις ὄγκος ἀνθρώπου παραμονεύοντος καὶ ἐχόντος τὰ σπιθηροβολοῦντα βλέμματά του ἐστραμμένα πρὸς τὴν ὁμήγυριν. Διάλαθὼν τὴν προσοχὴν τῶν γερόντων, εἶχεν εἰσδύσῃ εἰς τὸν ναόν.

—Εἶνε ἀδύνατον ν' ἀνθέξωμεν ἀκόμη δύο ἡμέρας, Χατζῆ Γεώργη, εἶπε στενάζων γέρων τις, ἀποτεινόμενος πρὸς πολίτην πρεσβύτην, ὅστις ἦτο, ὡς φαίνεται, ὁ πρόεδρος τῶν δημογερόντων. Οἱ ἄνθρωποι ἤρχισαν νὰ μουρμουρίζουν· εἶνε πολλοὶ ποὺ δὲν ἔχουν πλέον τίποτε νὰ φάγουν.

—Ἂς τοὺς δώσουν ἐκεῖνοι ποὺ ἔχουν, εἶπεν ὁ πρεσβύτης.

—Ἐγὼ νομίζω πῶς πρέπει, Θεέ μου συγχώρεσέ μου, νὰ ἐνδώσωμεν εἰς μερικὰς προτάσεις των, διὰ νὰ σωθοῦν οἱ ἄλλοι. Ὅπλα καὶ πολεμοφόδια δὲν ἔχομεν ἀρκετά. ὥστε νὰ ἀποφασίσωμεν νὰ κάμωμεν ἔξοδον· τροφὰς δὲν ἔχομεν νὰ συντηρηθῶμεν, ἕως ὅτου δώσῃ ὁ Θεὸς καὶ φανῇ ὁ στόλος.

—Καὶ τί εἴδους ὑποχώρησιν θέλεις, κὺρ Γιάννη, νὰ κάμωμεν; Νὰ δώσωμεν δηλαδὴ ὅ, τι μᾶς ζητοῦν; εἶπεν ὁ ἕτερος. Ὅλοι ἐπάνω-κάτω ἔχομεν θυγατέρας, ἀδελφάς, συγγενεῖς· ποῖος θὰ ἀποφασίσῃ νὰ θυσιάσῃ, παραδίδων τὸ τέκνον ἢ τὴν ἀδελφήν του; Ἐγὼ τουλάχιστον προτιμῶ νὰ ἀποθάνω τῆς πείνας μετὰ τῆς οἰκογενείας μου, παρὰ νὰ ἐνδώσω.

(Ἕπεται τὸ τέλος)

ΑΓΑΘΟΚΛΗΣ Γ. ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΑΗΣ

Ο ΠΕΤΡΟΜΑΖΕΥΤΗΣ (*)

[Μυθιστορία ὑπὸ AIMÉ GIRON]

«Ἄ, ὁ Πετρομαζευτής... γέρος σὰν τὸν Μαθουσάλα, ψηλὸς σὰν τὸ κυπαρίσσι, φτωχὸς σὰν τὸν ζήτουλα καὶ μαλακὸς σὰν τὴν ψίχα!» ἔλεγαν τροχάδην περὶ τοῦ κυρίου Φραντζῆ ὅλοι οἱ κάτοικοι τοῦ μικροῦ χωρίου, εἰς τὸ ὁποῖον ἦτο ἐγκατεστημένος.

Ὁ κ. Φραντζῆς ἦτο ὀρυκτολόγος ἐξ ἰδιοφυΐας καὶ ἐξ ἐπαγγέλματος. Ἀφότου, ὀκταετής, ἔρριψε τὴν πρώτην πέτραν κατὰ

(*) Τὸ τρυφερὸν καὶ συγκινητικὸν μυθιστόρημα, τὸ ὁποῖον ἀρχίζει ἀπὸ σήμερον, εἶνε ἔργον τοῦ γάλλου Aimé Giron, τοῦ συγγραφέως τῆς «Οἰκογενείας Μαντζουράνα», ἡ ὁποία ἄφηκε τόσας ἐντυπώσεις, δημοσιευθεῖσα εἰς τὴν Διάπλασιν τοῦ 1897. Ὅπως κ' ἐκείνη, διακρίνεται καὶ ὁ «Πετρομαζευτὴς» διὰ τὴν ἰδιόρρυθμον χάριν τοῦ ὕφους του, ἀλλ' ὑπερέχει πολὺ κατὰ τὸ αἴσθημα καὶ τὴν τρυφερότητα. Ἡ στοργὴ τοῦ γέροντος καὶ ἐρήμου «Πετρομαζευτοῦ» πρὸς τὴν μικρὰν, τὴν ὀρφανὴν καὶ ἐπίσης ἔρημον Χρυσούλαν, διὰ τὴν ὁποίαν κάμνει θυσίας, ὅσας δὲν θὰ ἔκαμνε καὶ πατὴρ της ἂν ἦτο, ἀνταμείβων τὴν ἀγνὴν καὶ ἀφιλοκερδῆ ἀφοσίωσιν τοῦ ἀγαθοῦ πλάσματος,— ἡ ἀμοιβαία αὕτη στοργὴ τοῦ γέροντος καὶ τοῦ κοριτσίου, κανένα δὲν θάφησῃ ἀσυγκίνητον, οἱ ὀφθαλμοὶ τῶν τρυφερῶν ἀναγνωστῶν πολλάκις θὰ ὑγραν-θῶσιν ἀπὸ τὰ ὡραῖα δάκρυα τῆς συμπαθείας, καὶ ὁ «Πετρομαζευτὴς», εἴμεθα βέβαιοι, θὰ συγκαταλεχθῇ μεταξὺ τῶν ἀρίστων ἔργων, τὰ ὁποῖα ἐδημοσιεύσαμεν μέχρι τοῦδε. [Σ. τ. Δ.]

τῆς κεφαλῆς ἑνὸς μ ά γ κ α τῆς ἡλικίας του, ἠσθάνθη ἔξαφνα ἐνδιαφέρον, κατελήφθη ἀπὸ πάθος διὰ τὰς παραδόξους πέτρας, ὅσας συνήντα διασχίζων τοὺς δρόμους καὶ τοὺς ἀγρούς. Ἐτελείωσεν! Ἀπὸ τότε διῆλθε τὴν ζωήν του μαζεύων πέτρας, καταρτίζων συλλογάς, πωλῶν ἀπὸ αὐτὰς καὶ ἀποζῶν. Εἰς τὸ χωρίον κανεὶς πλέον δέν τον ἔλεγε μὲ τὸνομά του· ὁ Πετρομαζευτὴς ἐπάνω, ὁ Πετρομαζευτὴς κάτω.

Καὶ ἐπάνω - κάτω θὰ ἦτο ὀγδοήκοντα ἐτῶν σήμερον. Πολὺ ὑψηλὸς καὶ πολὺ ἰσχυρός, ἀλλὰ καὶ πολὺ γλυκύς, καὶ πολὺ ἀγαθός. Ὡς μόνον κτῆμα ἐπὶ τῆς γῆς— καὶ πλησίον τοῦ οὐρανοῦ,—κατεῖχεν ἕνα σπιτάκι ἐναέριον ὡς φωλεά, καρφωμένον εἰς τὴν πλευρὰν ἑνὸς βράχου, μὲ ἄνδηρον ἢ κατ' εὐφημισμὸν κηπάριον, στενὸν ὡς ἐξώστης, ὅπου ἀνερριχᾶτό τις δι' ἀτραποῦ ἀνωφεροῦς, σχεδὸν καθέτου, μὲ σκαλοπάτια λαξευμένα ἐπὶ τῆς λάβας.

Ἀλλ' ὅ,τι τέλειον, ὑπὲρ πᾶν ἄλλο κτῆμα, κατεῖχεν ὁ καλὸς ἄνθρωπος, ἦσαν—ἄλλοτε τοὐλάχιστον, — οἱ πόδες του. Χάρις εἰς τὸ μῆκος τῶν σκελῶν καὶ εἰς τὴν ἀντοχὴν τῶν μυώνων, ἠμπόρεσε, καθ' ὅλην του τὴν ζωήν, νὰ περιπατῇ ἀπὸ πρωΐας μέχρι νυκτός, καὶ νὰ διασκελίζῃ ὅλα τὰ προσκόμματα, καὶ νὰ διασχίζῃ τὸν δρόμον μὲ ὀλίγα βήματα, καὶ νὰ χάνεται ἀπ' ἐμπρός σου, πρίν τον ἰδῆς καλὰ - καλά. Ὑπὸ τὴν ἔποψιν ταύτην, νομίζω ὅτι δὲν θὰ εἶχεν ἰσόπαλον, παρὰ τὸν Περιπλανώμενον Ἰουδαῖον τῆς παραδόσεως. Κατὰ τὴν νεότητά του, διήνυε λεύγας καὶ λεύγας, πάντοτε ἐμπρός, ἀκαταπόνητος, διαπερῶν τὰ βουνὰ καὶ ἀποκαλύπτων νέους ὁλονὲν ὁρίζοντας ἐνώπιόν του. Κατόπιν, ὅταν ἐπροχώρησεν ἡ ἡλικία, δὲν διεπέρα πλέον τὰ βουνά, ἀλλ' ἐστέκετο εἰς τοὺς πρόποδας. Ἀργότερα, δὲν κατώρθονε νὰ φθάνῃ οὔτε ἕως ἐκεῖ, καὶ σήμερον, τέλος, δὲν ἐξήρχετο σχεδὸν ἀπὸ τὸ χωρίον. Εἶχε γίνῃ βαρὺς καὶ δυσκίνητος, καὶ ἠσθάνετο κούρασιν ἀμέσως.

Ὦ, πόσον ἐνεθυμεῖτο καὶ πόσον ἐπόθει τὴν ἐποχήν, κατὰ τὴν ὁποίαν, ἐλαφρὸς καὶ ρωμαλέος, διέσχιζε τὰς μακρὰς ἀτραποὺς ἢ ἀνερριχᾶτο εἰς τοὺς ἀποκρήμνους βράχους, ἀπὸ τοὺς ὁποίους τὰ καρφία τῶν χονδρῶν του ὑποδημάτων ἀπέσπων σπινθῆρας, ὅπως τὰ πέταλα τῶν ἵππων, ἐν ᾧ οἱ εἰρηνικοὶ καὶ κάπως δεισιδαίμονες ποιμένες τὸν ἐχαιρέτων ταπεινῶς, ἐκλαμβάνοντες αὐτὸν καὶ ὡς μάγον!..

Ἀπὸ τοὺς εὐτυχεῖς ἐκείνους χρόνους, διεστήρει μόνον ἕνα χονδρὸν μπαστοῦνι ἀπὸ πρῖνον, ὅπλον του ἄλλοτε κατὰ τῶν σκύλων καὶ τῶν ὄφεων, στήριγμά του σήμερον ποῦ οἱ ὦμοί του τὸν βαρύνουν καὶ οἱ πόδες του τρικλίζουν ὡς μεθυσμένου. Ἀδιάφορον· ἦτο «γερὸ κόκκαλο» ὅπως λέγομεν κοινῶς, καὶ ἀντεῖχεν ἀκόμη καλά. Ἕως τὸ ἄλλο ἄκρον τοῦ χωρίου ἀντηχοῦσεν ὁ βήχας του,—ὅταν ἔβηχε κάποτε,—ἀπὸ τὸ ἐναέριον σπιτάκι του.

Ὅμως, πρὸ ἑνὸς ἔτους καὶ πλέον, μόλις καὶ μετὰ βίας καταβαίνει μέχρι τοῦ ἀγροκηπίου, τὸ ὁποῖον εὑρίσκεται παρὰ τοὺς πρόποδας τοῦ βράχου του. Ἐκεῖ - ὑψηλά, τὸ σπιτάκι του ὁμοιάζει μὲ κλωβίον, κρεμασμένον εἰς τὸν τοῖχον ἀπὸ ἕνα καρφί. Εἶνε ἁπλοῦν ἰσόγειον μὲ δύο παράθυρα, μὲ μίαν θύραν, καὶ μὲ στέγην ἀπὸ κόκκινα κεραμύδια. Κάτωθεν τοῦ ἀνδήρου, τὸ χωρίον εἰς βάθος, ἓν ποτάμιον εἰς ἀπόστασιν ἑκατὸν μέτρων, καὶ ἀπέναντι, μακράν, μία σειρὰ κυματοειδὴς ὀρέων, τὴν πρωΐαν μαύρων, τὴν ἑσπέραν ἰοχρόων. Τὸ ἄνδηρον αὐτὸ ἦτο συγχρόνως κῆπος ὀπωροφόρων, λαχανόκηπος καὶ ἀνθών. Ὡς λαχανόκηπος, εἶχε μίαν σεβαστὴν πρασιὰν ὀξαλίδος (ξ υ ν ή θ ρ α ς), μερικὰς κράμβας καὶ ὀλίγα καρότα· ὡς κῆπος ὀπωροφόρων, δύο ἀγλαδιές, τρεῖς κερασιές, μίαν δαμασκηνέαν, ἠπλωμένην ἐπὶ τοῦ βραχου, καὶ ἕνα κλῆμα ἀμπέλου· τέλος τὰ ἄνθη ἀντεπροσώπευοντο, τὴν μὲν ἄνοιξιν ἀπὸ ἕνα μεγάλον θάμνον βιολέττας, τὸν δὲ χειμῶνα ἀπὸ μίαν ἀγριοτριανταφυλλιάν.

Ἀπὸ τὰ δύο παράθυρα τοῦ οἰκίσκου, τὰ βλέποντα πρὸς τὸ ἄνδηρον, τὸ μὲν ἐφώτιζεν ἓν εἶδος μαγειρείου - ἐργαστηρίου, τὸ δὲ ἄλλο ἓν δωμάτιον ἐπίσης παράδοξον ἀλλὰ πολὺ ποικιλώτερον, ὅπου ὑπῆρχον ἀναμὶξ ἡ ὀρυκτολογικὴ συλλογή, μία σιδηρᾶ κλίνη, μία δρυΐνη τράπεζα, ἓν ψάθινον ἀνάκλιντρον καὶ ἓν ἐρμάριον ὑαλόφρακτον,—οὕτως ὥστε ἠδύνατό τις νὰ το ὀνομάσῃ κατὰ βούλησιν καὶ κατ' ἐκλογήν: σπουδαστήριον, ἀθουσαν, ἑστιατόριον, κοιτῶνα καὶ μουσεῖον.

« Ἐξήταζε τὰς σπανίας πέτρας δι' ἑνὸς μεγάλου φακοῦ. (Σελ. 292, στῆλ γ'.)

Ἐδῶ εἶχε ζήσῃ ὁ γέρων ὀρυκτολόγος, καὶ ἐδῶ ἐγήρασκε μόνος καὶ ἔρημος, ὡς ἀσκητής, μελετῶν, καταγινόμενος νυχθημερὸν μὲ τὰς ἐπιστημονικὰς συλλογάς του. Ἐξήταζε τὰς σπανίας πέτρας δι' ἑνὸς μεγάλου φακοῦ, τὰς κατέγραφε καὶ τὰς ἐπέγραφε μὲ μίαν παλαιὰν γραφίδα, ἐδέχετο τοὺς συναδέλφους του ἐπιστήμονας, γεωλόγους καὶ ὀρυκτολόγους, ὁσάκις ἤρχοντο εἰς τὸ χωρίον χάριν μελετῶν, καὶ πρὸ παντὸς ἄλλου, τὰς καθημερινὰς ἐπισκέψεις πέντε περιστερῶν, τῶν ὁποίων εἶχεν ἐλκύσῃ τὴν φιλίαν, καὶ τὴν ἀνενέονε συνεχῶς δι' ἀφθόνων προσφορῶν σίτου καὶ κυμίνου ὀρεκτικοῦ. Εἶχεν ὅμως καὶ μίαν φίλην, μικράν, πολὺ μικράν, ἀλλ' ἀκόμη πλέον πτωχὴν καὶ πλέον ἔρημον ἀπὸ αὐτόν.

Ἦτο ἄνοιξις. Τὰ τρυφερὰ φύλλα τῶν δένδρων εἶχαν κάμῃ πλέον τὴν ἀπόφασιν νὰ διασχίσουν τὰ μπουμπούκια των, καὶ οἱ χρυσοκάνθαροι νὰ ἐξέλθουν ἀπὸ τὰ βάθη τῆς γῆς. Παντοῦ τὸ πράσινον ἤρχισε νὰ κυριαρχῇ, καὶ θρῦς ἐλύτρων ἠκούετο ἀπαταύστως ἐπὶ τῆς χλόης. Ναί, βεβαιότατα, ἦτο ἄνοιξις, καὶ μάλιστα Πάσχα. Ὁ οὐρανὸς ἐξετείνετο ἀνέφελος, ὁ ἥλιος ἀνέτελλε θαυμάσιος, καὶ μαζὶ μὲ τὸ φαιδρὸν ἆσμα τῶν πτηνῶν, ἀντήχουν ἐν συναυλίᾳ ὅλοι οἱ κώδωνες τῶν πέριξ ναῶν ἢ καὶ ναΐσκων.

Ὁ κύριος Φραντζῆς, καθήμενος ρεμβώδης εἰς τὸ ἄνδηρόν του,—ἢ ἂς τὸ λέγωμεν κηπάριον, ἀφ' οὗ εἶχε καὶ τόσας ἀξιώσεις,— ἀνεπόλει τὰς κωδωνοκρουσίας, τὰς ὁποίας ἤκουε, πότε πλησίον καὶ πότε μακράν, πότε τὴν πρωΐαν καὶ πότε τὴν ἑσπέραν, πότε πρὸς ἀνατολὰς καὶ πότε πρὸς δυσμάς, τότε ποῦ διέσχιζεν ἀκούραστος τὰ βουνὰ καὶ τοὺς κάμπους... Συγχρόνως ἤκουε μεθ' ἡδονῆς τὸ ἆσμα τοῦ κορυδαλοῦ, τοῦ πιστοῦ τούτου φίλου τοῦ ἡλίου, ὁ ὁποῖος ἐξυπνᾷ ὅταν ὁ ἥλιος ἀνατέλλῃ καὶ κοιμᾶται ὅταν ἐκεῖνος δύῃ, καὶ ὁ ὁποῖος, τὴν ὥραν ἐκείνην, ἀνίπτατο ψάλλων πρὸς τὰ ὕψη, πρὸς τὸν ἥλιον, πρὸς τὸ φῶς.

Ἔξαφνα, ζωηρόν, πηδηκτὸν βῆμα πτηνῶν, ἐπὶ τῶν ἄνω τελευταίων βαθμίδων τῆς κλίμακός του, τὸν ἔκαμε νὰ στραφῇ, καὶ ἀμέσως κοράσιον δωδεκαετὲς ἐπαρουσιάσθη παρὰ τὸ διάζωμα τοῦ κηπαρίου, ὅπως πουλάκι, τὸ ὁποῖον ἔρχεται δὲν εἰξεύρεις ἀπὸ ποῦ. Ὅταν ἡ μικρὰ κόρη καὶ ὁ γέρων ἐκυττάχθησαν, ἐκείνη ἐγέλασεν, αὐτὸς ἐχαμογέλασεν, —ἀπὸ τὴν ἰδίαν φιλικὴν ἀγαλλίασιν καὶ οἱ δύο. Ἐν τούτοις δὲν ἦτο παρὰ ἡ μικρὰ ὑπηρέτρια τοῦ κάτω ἀγροκηπίου,—μόνον ποῦ ἐφοροῦσε σήμερα τὰ καλά της, τὰ ἑορτάσιμα: φουστανάκι πράσινον, ποδιὰν μαύρην, σαλάκι κόκκινον, καὶ μίαν χαριτωμένην σκουφίσταν ἄσπρην, μὲ πούλιες χρυσές. Ἀλλὰ τί δροσερὸν ποῦ ἦτο τὸ στοματάκι της, καὶ τί γλυκὰ τὰ ματάκια της,— τὰ ματάκια γαλανά, τὸ στοματάκι κατακόκκινον.

—Σὺ εἶσαι, Χρυσούλα; Καλῶστην! Καλημέρα, παιδί μου. Μοῦ ἔρχεσαι μαζὶ μὲ τὲς καμπάνες, μαζὶ μὲ τὸν ἥλιο, μαζὶ μὲ τὸν κορυδαλό.

—Ἐγὼ εἶμαι, κύριε Φραντζῆ. Καλημέρα σας; καὶ καλό σας Πάσχα.

—Καὶ τοῦ χρόνου, παιδάκι μου, νὰ ζήσῃς. Τί καλὴ ποῦ εἶσαι, νὰ θυμηθῇς τὸ γέρο σου φίλο πρωΐ - πρωΐ.

—Καὶ μποροῦσα νὰ σᾶς ξεχάσω, σήμερα τέτοια μέρα;

—Ἀλήθεια, ξεύρεις ποῦ σήμερα εἶσαι ντυμένη σὰν ἀρχοντοπούλα; Καὶ φαίνεσαι πολὺ χαρούμενη.

—Φαίνομαι καὶ εἶμαι . . . Ἔχω μιὰ χαρά, ἀλήθεια, μιὰ χαρά . . .

—Μὰ γιατί;

—Γιατὶ σᾶς φέρνω ἕνα αὐγό. . . τὸ αὐγὸ τοῦ Πάσχα, καὶ ξέρω πῶς θὰ σας εὐχαριστήσῃ πολὺ - πολύ.

—Μπᾶ, τὴν καλή μου τὴ μικρούλα! ἐψιθύρισεν ὁ γέρων ὀρυκτολόγος, μὲ φωνὴν τρέμουσαν καὶ μὲ δάκρυ ὑπὸ τὰ βλέφαρα.

—Ναί, τὸ αὐγὸ τοῦ Πάσχα. Τὸ ἔχω ἐδῶ, 'στὴν τσέπη τῆς ποδιᾶς μου... Ἂν τὸ βρῆτε τί εἶνε ; . . . Μὰ πρῶτα, πῶς ἐκοιμηθήκατε ἀπόψε; Ἤλθαν τὰ περιστέρια; . . . Θέλετε τίποτα;

—Ὄχι, ὄχι, εἶμαι λαμπρά. Μὰ ποῦ εἶνε τέλος πάντων τὸ αὐγό μου;

—Ἂν τὸ βρῆτε, ἂν τὸ βρῆτε. . . πές τε τί εἶνε! Μὰ ὄχι, δὲν θὰ τὸ βρῆτε ποτέ, δὲν θὰ μπορέσετε νὰ τὸ βρῆτε. Τοῦ κόκου θὰ σᾶς ἔκαμνα νὰ κουράσετε τὸ καϊμένο τὸ κεφάλι σας, ποῦ ἔχει τόσα καὶ τόσα πράγματα μέσα. Θὰ σᾶς τὸ δώσω, ἀλλὰ γιὰ πληρωμὴ θέλω νὰ μὲ φιλήσετε—καὶ μπροστὰ μάλιστα.

Καὶ ἡ Χρυσούλα ἔκλινε πρὸς τὸν γέροντα τὸ χαριτωμένον της προσωπάκι, τὸ ὀλίγον μαυρισμένον ἀπὸ τὸν ἥλιον, ἀλλὰ δροσερόν, γελαστόν, πλῆρες ἀγάπης. Ἐκεῖνος τὸ περιέβαλε μὲ τὰ δύο μεγάλα γεροντικά του χέρια, καὶ τρέμων ἀπὸ συγκίνησιν πατρικήν, ἀπέθεσε τὰ χείλη του ἐπὶ τοῦ παιδικοῦ μετώπου.

—Καὶ τώρα, τ' αὐγό σας γρήγορα, ἔ, κύριε Φραντζῆ; Σᾶς ἔκαμα πολλὰ νάζια καὶ ἡ δουλειὰ ἐπῆγε εἰς μάκρος. Φαντάζομαι τί ἀνυπομονησία θὰ ἔχετε.

Ἡ Χρυσούλα ἀπέσυρε τέλος πάντων τὸ χεράκι της ἀπὸ τὴν τσέπην τῆς ποδιᾶς της, ὅπου τὸ εἶχε χωμένον τόσην ὥραν, καὶ ἔτεινε πρὸς τὸν γηραιόν της φίλον μίαν παράξενην πέτραν στρογγυλήν, ἡ ὁποία εἶχε τὸ μέγεθος καὶ περίπου τὸ σχῆμα αὐγοῦ ὄρνιθος μικρᾶς. Ὁ κ. Φραντζῆς τὴν ἥρπασε μὲ ἔκπληξιν, μὲ χαράν, μὲ σπουδὴν λαιμαργίας, ἀπληστίας παιδικῆς.

(Ἕπεται συνέχεια)

ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΦΑΣΟΥΛΑΚΗΣ ΕΙΣ ΤΟ ΣΧΟΛΕΙΟΝ

[ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΔΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ]

Θ'.

ΤΥΡΑΝΝΟΣ ΜΕ ΕΝΑ ΝΙ

Ὁ Θεὸς ἐλυπήθη τοὺς γονεῖς τοῦ Φασουλάκη, καὶ ὕστερ' ἀπὸ λίγες ἡμέρες ἔγινε καλὰ καὶ ξαναπῆγε μὲ τὰδέλφια του εἰς τὸ Σχολεῖον. Δὲν ἀφιοεν ὅμως κανὲν ἀπὸ τὰ ἐλαττώματά του. Ἐξακολουθεῖ νὰ εἶνε φαγᾶς, ὀκνηρός, ἀμελής, ἄτακτος.

Μίαν ἡμέραν ὁ κὺρ Δάσκαλος τοῦ λέγει :

— Φασουλίδη ! ἔ, Φασουλίδη ! νάχωμε καλὸ ρώτημα, ποῦ εἶνε ἡ γραμματική σου ;

— Ἡ γραμματική μου ; Ἀμέσως !

Ὁ Φασουλάκης ψάχνει, ἀλλὰ ποῦ νὰ εὕρῃ Γραμματική !.. Ποιός το ξέρει ποῦ την ἐπέταξε ἡ πού την ἔξεχασε. Ἀλλὰ δὲν ἀνησυχεῖ καθόλου· ἀπὸ ὅλα του τὰ βιβλία, ἴσια - ἴσια τὴ Γραμματικὴ συχαίνεται περισσότερο. Οὔτε ποῦ θέλει νὰ την ἀκούσῃ Ἀμελής, βλέπετε...

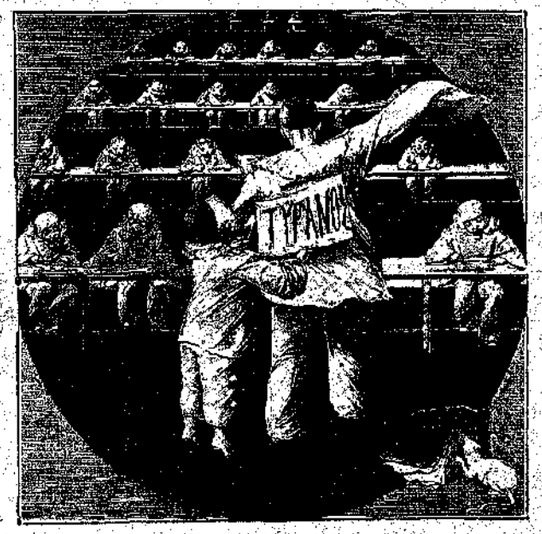

— Καλὰ λοιπόν ! τοῦ λέγει ὁ κὺρ - Δάσκαλος. Ἀφ' οὗ χάνῃς ἔτσι τὰ βιβλία σου, τὸ μεσημέρι θὰ μείνῃς νηστικός. Τώρα προσοχή. Θὰ γράψετε ὅλοι κ α θ' ὑ π α γ ό ρ ε υ σ ι ν.

Ὁ Δάσκαλος ὑπαγορεύει, καὶ οἱ μικροὶ Φασουλάκιδες γράφουν. Εἶνε μιὰ χαρὰ νὰ τους βλέπῃ κανεὶς μὲ τί τάξι κάθουνται, καὶ μὲ τί προσοχὴ ἀκούουν καὶ γράφουν.

Μόνον ὁ μικρὸς Φασουλάκης δὲν κάμνει τίποτα. Εἶνε καὶ χολιασμένος γιὰ τὴ δικαία τιμωρία ποὺ του ἐπέβαλαν, καὶ τα ἔχει μὲ τὸν Δάσκαλο. «Τύραννος ! σωστὸς τύραννος αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος !» συλλογίζεται. Διὰ τοὺς ἀμελεῖς μαθητάς, βλέπετε, πάντα ὁ Δάσκαλος εἶνε τύραννος.

Ὁ Φασουλάκης σηκόνεται ἀπὸ τὴ θέσι του κρυφά, πέρνει ἕνα μεγάλο χαρτί, γράφει ἐπάνω μὲ μεγάλα γράμματα ΤΥΡΑΝΟΣ (μὲ ἕνα ΝΤ ὁ ἀνορθόγραφος !) καὶ σιγὰ-σιγά, πηγαίνει ἀπὸ πίσω ἀπὸ τὸν Δάσκαλο, καὶ ἐκεῖ ποῦ ὑπαγόρευε, τού τὸ κολλᾶ εἰς τὴ ῥάχη του ! . . .

Ἐν ᾧ ὁ Φασουλάκης ἔκαμνεν αὐτὴ τὴν ὡραία δουλειά, ἕνας ποντικὸς ἔκαμνε καὶ αὐτὸς τὴ δική του. Εἶχεν εὕρῃ, παραπεταμένη σὲ μιὰν ἄκρη τὴ Γραμματικὴ τοῦ Φασουλάκη, καὶ σιγὰ-σιγά, γρίτσι-γρίτσι, τὴν ἐροκάνιζε. Περίεργο πρᾶγμα ! ὁ ποντικὸς νάγαπᾷ τὴ Γραμματική, περισσότερο ἀπὸ τὸ Φασουλάκη. Μὰ ἔννοια σας, γιατί θὰ τιμωρηθῇ καὶ αὐτός, ὅπως θὰ τιμωρηθῇ καὶ ὁ Φασουλάκης.

Μεθαύριο θὰ ἰδῆτε.

Η ΚΥΡΑ ΜΑΡΘΑ

τῆς κεφαλῆς ἑνὸς μ ά γ κ α τῆς ἡλικίας του, ἡσθάνθη ἔξαφνα ἐνδιαφέρον, κατελήφθη ἀπὸ πάθος διὰ τὰς παραδόξους πέτρας, ὅσας συνήντα διασχίζων τοὺς δρόμους καὶ τοὺς ἀγρούς. Ἐτελείωσεν! Ἀπὸ τότε διῆλθε τὴν ζωήν του μαζεύων πέτρας, καταρτίζων συλλογάς, πωλῶν ἀπὸ αὐτὰς καὶ ἀποζῶν. Εἰς τὸ χωρίον κανεὶς πλέον δὲν τον ἔλεγε μὲ τὸνομά του· ὁ Πετρομαζευτὴς ἐπάνω, ὁ Πετρομαζευτὴς κάτω.

Καὶ ἐπάνω - κάτω θὰ ἦτο ὀγδοήκοντα ἐτῶν σήμερον. Πολὺ ὑψηλὸς καὶ πολὺ ἰσχυνός, ἀλλὰ καὶ πολὺ γλυκύς, καὶ πολὺ ἀγαθός. Ὡς μόνον κτῆμα ἐπὶ τῆς γῆς— καὶ πλησίον τοῦ οὐρανοῦ,—κατεῖχεν ἕνα σπιτάκι ἐναέριον ὡς φωλεά, καρφωμένον εἰς τὴν πλευρὰν ἑνὸς βράχου, μὲ ἄνδηρον ἢ κατ' οὐφημισμὸν κηπάριον, στενὸν ὡς ἐξώστης, ὅπου ἀνερρίχατό τις δι' ἀτραποῦ ἀνωφεροῦς, σχεδὸν καθέτου, μὲ σκαλοπάτια λαξευμένα ἐπὶ τῆς λάβας.

Ἀλλ' ὅ,τι τέλειον, ὑπὲρ πᾶν ἄλλο κτῆμα, κατεῖχεν ὁ καλὸς ἄνθρωπος, ἦσαν—ἄλλοτε τοὐλάχιστον, — οἱ πόδες του. Χάρις εἰς τὸ μῆκος τῶν σκελῶν καὶ εἰς τὴν ἀντοχὴν τῶν μυώνων, ἠμπόρεσε, καθ' ὅλην του τὴν ζωήν, νὰ περιπατῇ ἀπὸ πρωΐας μέχρι νυκτός, καὶ νὰ διασκελίζῃ ὅλα τὰ προσκόμματα, καὶ νὰ διασχίζῃ τὸν δρόμον μὲ ὀλίγα βήματα, καὶ νὰ χάνεται ἀπ' ἐμπρός σου, πρὶν τὸν ἴδῃς καλὰ - καλά. Ὑπὸ τὴν ἔποψιν τούτην, νομίζω ὅτι δὲν θὰ εἶχεν ἰσόπαλον, παρὰ τὸν Περιπλανώμενον Ἰουδαῖον τῆς παραδόσεως. Κατὰ τὴν νεότητά του, διήνυε λεύγας καὶ λεύγας, πάντοτε ἐμπρός, ἀκαταπόνητος, διαπερῶν τὰ βουνὰ καὶ ἀποκαλύπτων νέους ὁλονὲν ὁρίζοντας ἐνώπιόν του. Κατόπιν, ὅταν ἐπροχώρησεν ἡ ἡλικία, δὲν διεπέρα πλέον τὰ βουνά, ἀλλ' ἐστέκετο εἰς τοὺς πρόποδας. Ἀργότερα, δὲν κατώρθονε νὰ φθάνῃ οὔτε ἕως ἐκεῖ, καὶ σήμερον, τέλος, δὲν ἐξήρχετο σχεδὸν ἀπὸ τὸ χωρίον. Εἶχε γίνει βαρὺς καὶ δυςκίνητος, καὶ ἠσθάνετο κούρασιν ἀμέσως.

Ὦ, πόσον ἐνεθυμεῖτο καὶ πόσον ἐπόθει τὴν ἐποχήν, κατὰ τὴν ὁποίαν, ἐλαφρὸς καὶ ρωμαλέος, διέσχιζε τὰς μακρὰς ἀτραποὺς ἢ ἀνερρίχατο εἰς τοὺς ἀποκρήμνους βράχους, ἀπὸ τοὺς ὁποίους τὰ καρφία τῶν χονδρῶν του ὑποδημάτων ἀπέσπων σπινθῆρας, ὅπως τὰ πέταλα τῶν ἵππων, ἐν ᾧ οἱ εἰρηνικοὶ καὶ κάπως δειςιδαίμονες ποιμένες τὸν ἐχαιρέτων ταπεινῶς, ἐκλαμβάνοντες αὐτὸν καὶ ὡς μάγον!.. Ἀπὸ τοὺς εὐτυχεῖς ἐκείνους χρόνους, διετήρει μόνον ἕνα χονδρὸν μπαστοῦνι ἀπὸ πρῖνον, ὅπλον του ἄλλοτε κατὰ τῶν σκύλων καὶ τῶν ὄφεων, στήριγμά του σήμερον ποῦ οἱ ὦμοί του τὸν βαρύνουν καὶ οἱ πόδες του τρικλίζουν ὡς μεθυσμένου. Ἀδιάφορον· ἦτο «γερὸ κόκκαλο» ὅπως λέγομεν κοινῶς, καὶ ἀντεῖχεν ἀκόμη καλά. Ἕως τὸ ἄλλο ἄκρον τοῦ χωρίου ἀντηχοῦσεν ὁ βήχας του,—ὅταν ἔβηχε κάποτε,—ἀπὸ τὸ ἐναέριον σπιτάκι του.

Ὅμως, πρὸ ἑνὸς ἔτους καὶ πλέον, μόλις καὶ μετὰ βίας καταβαίνει μέχρι τοῦ ἀγροκηπίου, τὸ ὁποῖον εὑρίσκεται παρὰ τοὺς πρόποδας τοῦ βράχου του. Ἐκεῖ - ὑψηλά, τὸ σπιτάκι του ὁμοιάζει μὲ κλωβίον, κρεμασμένον εἰς τὸν τοῖχον ἀπὸ ἕνα καρφί. Εἶνε ἁπλοῦν ἰσόγειον μὲ δύο παράθυρα, μὲ μίαν θύραν, καὶ μὲ στέγην ἀπὸ κόκκινα κεραμύδια. Κάτωθεν τοῦ ἀνδήρου, τὸ χωρίον εἰς βάθος, ἓν ποτάμιον εἰς ἀπόστασιν ἑκατὸν μέτρων, καὶ ἀπέναντι, μακράν, μία σειρὰ κυματοειδὴς ὀρέων, τὴν πρωΐαν μαύρων, τὴν ἑσπέραν ἰοχρόων. Τὸ ἄνδηρον αὐτὸ ἦτο συγχρόνως κῆπος ὀπωροφόρων, λαχανόκηπος καὶ ἀνθών. Ὡς λαχανόκηπος, εἶχε μίαν σεβαστὴν πρασιὰν ὀξαλίδος (ξ υ ν ή θ ρ α ς), μερικὰς κράμβας καὶ ὀλίγα καρότα· ὡς κῆπος ὀπωροφόρων, δύο ἀχλαδιές, τρεῖς κερασιές, μίαν δαμασκηνέαν, ἠπλωμένην ἐπὶ τοῦ βράχου, καὶ ἕνα κλῆμα ἀμπέλου· τέλος τὰ ἄνθη ἀντεπροσωπεύοντο, τὴν μὲν ἄνοιξιν ἀπὸ ἕνα μεγάλον θάμνον βιολέττας, τὸν δὲ χειμῶνα ἀπὸ μίαν ἀγριοτριανταφυλλιάν.

Ἀπὸ τὰ δύο παράθυρα τοῦ οἰκίσκου, τὰ βλέποντα πρὸς τὸ ἄνδηρον, τὸ μὲν ἐφώτιζεν ἓν εἶδος μαγειρείου - ἐργαστηρίου, τὸ δὲ ἄλλο ἓν δωμάτιον ἐπίσης παράδοξον ἀλλὰ πολὺ ποικιλώτερον, ὅπου ὑπῆρχον ἀναμὶξ ἡ ὀρυκτολογικὴ συλλογή, μία σιδηρᾶ κλίνη, μία δρυΐνη τράπεζα, ἓν ψάθινον ἀνάκλιντρον καὶ ἓν ἐρμάριον ὑαλόφρακτον,—οὕτως ὥστε ἠδύνατό τις νὰ το ὀνομάσῃ κατὰ βούλησιν καὶ κατ' ἐκλογήν: σπουδαστήριον, αἴθουσαν, ἐστιατόριον, κοιτῶνα καὶ μουσεῖον.

« Ἐξήταζε τὰς σπανίας πέτρας δι' ἑνὸς μεγάλου φακοῦ. (Σελ. 292, στ. λ γ'.)

Ἐδῶ εἶχε ζήσῃ ὁ γέρων ὀρυκτολόγος, καὶ ἐδῶ ἐγήρασκε μόνος καὶ ἔρημος, ὡς ἀσκητής, μελετῶν, καταγινόμενος νυχθημερὸν μὲ τὰς ἐπιστημονικὰς συλλογάς του. Ἐξήταζε τὰς σπανίας πέτρας δι' ἑνὸς μεγάλου φακοῦ, τὰς κατέγραφε καὶ τὰς ἐπέγραφε μὲ μίαν παλαιὰν γραφίδα, ἐδέχετο τοὺς συναδέλφους του ἐπιστήμονας, γεωλόγους καὶ ὀρυκτολόγους, ὁσάκις ἤρχοντο εἰς τὸ χωρίον χάριν μελετῶν, καὶ πρὸ παντὸς ἄλλου, τὰς καθημερινὰς ἐπισκέψεις πέντε περιστερῶν, τῶν ὁποίων εἶχεν ἐλκύσῃ τὴν φιλίαν, καὶ τὴν ἀνενέονε συνεχῶς δι' ἀφθόνων προσφορῶν σίτου καὶ κυμίνου ὀρεκτικοῦ. Εἶχεν ὅμως καὶ μίαν φίλην, μικράν, πολὺ μικράν, ἀλλ' ἀκόμη πλέον πτωχὴν καὶ πλέον ἔρημον ἀπὸ αὐτόν.

Ἦτο ἄνοιξις. Τὰ τρυφερὰ φύλλα τῶν δένδρων εἶχον κάμῃ πλέον τὴν ἀπόφασιν νὰ διασχίσουν τὰ μπουμπούκια των, καὶ οἱ χρυσοκάνθαροι νὰ ἐξέλθουν ἀπὸ τὰ βάθη τῆς γῆς. Παντοῦ τὸ πράσινον ἤρχισε νὰ κυριαρχῇ, καὶ θρεῦς ἐλύτρων ἠκούετο ἀναπαύστως ἐπὶ τῆς χλόης. Ναί, βεβαιότατα, ἦτο ἄνοιξις, καὶ μάλιστα Πάσχα. Ὁ οὐρανὸς ἐξετείνετο ἀνέφελος, ὁ ἥλιος ἀνέτελλε θαυμάσιος, καὶ μαζὶ μὲ τὸ φαιδρὸν ᾆσμα τῶν πτηνῶν, ἀντήχουν ἐν συναυλίᾳ ὅλοι οἱ κώδωνες τῶν πέριξ ναῶν ἢ καὶ ναΐσκων.

Ὁ κύριος Φραντζῆς, καθήμενος ρεμβώδης εἰς τὸ ἄνδηρόν του,—ἢ ἂς τὸ λέγωμεν κηπάριον, ἀφ' οὗ εἶχε καὶ τόσας ἀξιώσεις,— ἀνεπόλει τὰς κωδωνοκρουσίας, τὰς ὁποίας ἤκουε, πότε πλησίον καὶ πότε μακράν, πότε τὴν πρωΐαν καὶ πότε τὴν ἑσπέραν, πότε πρὸς ἀνατολὰς καὶ πότε πρὸς δυσμάς, τότε ποῦ διέσχιζεν ἀκούραστος τὰ βουνὰ καὶ τοὺς κάμπους... Συγχρόνως ἤκουε μεθ' ἡδονῆς τὸ ᾆσμα τοῦ κορυδαλοῦ, τοῦ πιστοῦ τούτου φίλου τοῦ ἡλίου, ὁ ὁποῖος ἐξυπνᾷ ὅταν ὁ ἥλιος ἀνατέλλῃ καὶ κοιμᾶται ὅταν ἐκεῖνος δύῃ, καὶ ὁ ὁποῖος, τὴν ὥραν ἐκείνην, ἀνίπτατο ψάλλων πρὸς τὰ ὕψη, πρὸς τὸν ἥλιον, πρὸς τὸ φῶς.

Ἔξαφνα, ζωηρόν, πηδηκτὸν βῆμα πεδίλων, ἐπὶ τῶν ἄνω τελευταίων βαθμίδων τῆς κλίμακός του, τὸν ἔκαμε νὰ στραφῇ, καὶ ἀμέσως κοράσιον δωδεκαετὲς ἐπαρουσιάσθη παρὰ τὸ διάζωμα τοῦ κηπαρίου, ὅπως πουλάκι, τὸ ὁποῖον ἔρχεται δὲν εἰξεύρεις ἀπὸ ποῦ. Ὅταν ἡ μικρὰ κόρη καὶ ὁ γέρων ἐκυττάχθησαν, ἐκείνη ἐγέλασεν, αὐτὸς ἐχαμογέλασεν, —ἀπὸ τὴν ἰδίαν φιλικὴν ἀγαλλίασιν καὶ οἱ δύο. Ἐν τούτοις δὲν ἦτο παρὰ ἡ μικρὰ ὑπηρέτρια τοῦ κάτω ἀγροκηπίου,—μόνον ποῦ ἐφοροῦσε σήμερα τὰ καλά της, τὰ ἑορτάσιμα: φουστανάκι πράσινον, ποδιὰν μαύρην, σαλάκι κόκκινον, καὶ μίαν χαριτωμένην σκουφίσταν ἄσπρην, μὲ πούλιες χρυσές. Ἀλλὰ τί δροσερὸν ποῦ ἦτο τὸ στοματάκι της, καὶ τί γλυκὰ τὰ ματάκια της,— τὰ ματάκια γαλανά, τὸ στοματάκι κατακόκκινον.

—Σὺ εἶσαι, Χρυσούλα; Καλῶστην! Καλημέρα, παιδί μου. Μοῦ ἔρχεσαι μαζὶ μὲ τὲς καμπάνες, μαζὶ μὲ τὸν ἥλιο, μαζὶ μὲ τὸν κορυδαλό.

—Ἐγὼ εἶμαι, κύριε Φραντζῆ. Καλημέρα σας; καὶ καλό σας Πάσχα.

—Καὶ τοῦ χρόνου, παιδάκι μου, νὰ ζήσῃς. Τί καλὴ ποῦ εἶσαι, νὰ θυμηθῇς τὸ γέρο σὺ φίλο πρωΐ - πρωΐ.

—Καὶ μπορεῖσα νὰ σᾶς ξεχάσω, σήμερα τέτοια μέρα;

—Ἀλήθεια, ξεύρεις ποῦ σήμερα εἶσαι ντυμένη σὰν ἀρχοντοπούλα; Καὶ φαίνεσαι πολὺ χαρούμενη.

—Φαίνομαι καὶ εἶμαι . . . Ἔχω μιὰ χαρά, ἀλήθεια, μιὰ χαρά . . .

—Μὰ γιατί;

—Γιατὶ σᾶς φέρνω ἕνα αὐγό. . . τὸ αὐγὸ τοῦ Πάσχα, καὶ ξέρω πῶς θὰ σας εὐχαριστήσῃ πολὺ - πολύ. . .

—Μπᾶ, τὴν καλή μου τὴ μικρούλα! ἐψιθύρισεν ὁ γέρων ὀρυκτολόγος, μὲ φωνὴν τρέμουσαν καὶ μὲ θάκρυ ὑπὸ τὰ βλέφαρα.

—Ναί, τὸ αὐγὸ τοῦ Πάσχα. Τὸ ἔχω ἐδῶ, 'ςτὴν τσέπη τῆς ποδιᾶς μου. . . Ἂν τὸ βρῆτε τί εἶνε; . . . Μὰ πρῶτα, πῶς ἐκοιμηθήκατε ἀπόψε; Ἦλθαν τὰ περιστέρια; . . . Θέλετε τίποτα;

—Ὄχι, ὄχι, εἶμαι λαμπρά. Μὰ ποῦ εἶνε τέλος πάντων τὸ αὐγό μου;

—Ἂν τὸ βρῆτε, ἂν τὸ βρῆτε. . . πές τε τί εἶνε! Μὰ ὄχι, δὲν θὰ τὸ βρῆτε ποτέ, δὲν θὰ μπορέσετε νὰ τὸ βρῆτε. Τοῦ κόκου θὰ σᾶς ἔκαμνα νὰ κουράσετε τὸ καϊμένο τὸ κεφάλι σας, ποῦ ἔχει τόσα καὶ τόσα πράγματα μέσα. Θὰ σᾶς τὸ δώσω, ἀλλὰ γιὰ πληρωμὴ θέλω νὰ μὲ φιλήσετε—καὶ μπροστὰ μάλιστα.

Καὶ ἡ Χρυσούλα ἔκλινε πρὸς τὸν γέροντα τὸ χαριτωμένον της προσωπάκι, τὸ ὀλίγον μαυρισμένον ἀπὸ τὸν ἥλιον, ἀλλὰ δροσερόν, γελαστόν, πλῆρες ἀγάπης. Ἐκεῖνος τὸ περιέβαλε μὲ τὰ δύο μεγάλα γεροντικά του χέρια, καὶ τρέμων ἀπὸ συγκίνησιν πατρικήν, ἀπέθεσε τὰ χείλη του ἐπὶ τοῦ παιδικοῦ μετώπου.

—Καὶ τώρα, τ' αὐγό σας γρήγορα, ἐ, κύριε Φραντζῆ; Σᾶς ἔκαμα πολλὰ νάζια καὶ ἡ δουλειὰ ἐπῆγε εἰς μάκρος. Φαντάζομαι τί ἀνυπομονησία θὰ ἔχετε.

Ἡ Χρυσούλα ἀπέσυρε τέλος πάντων τὸ χεράκι της ἀπὸ τὴν τσέπην τῆς ποδιᾶς της, ὅπου τὸ εἶχε χωμένον τόσην ὥραν, καὶ ἔτεινε πρὸς τὸν γηραιόν της φίλον μίαν παράξενην πέτραν στρογγυλήν, ἡ ὁποία εἶχε τὸ μέγεθος καὶ περίπου τὸ σχῆμα αὐγοῦ ὄρνιθος μικρᾶς. Ὁ κ. Φραντζῆς τὴν ἥρπασε μὲ ἔκπληξιν, μὲ χαράν, μὲ σπουδὴν λαιμαργίας ἀπληστίας παιδικῆς.

(Ἕπεται συνέχεια)

ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΦΑΣΟΥΛΑΚΗΣ ΕΙΣ ΤΟ ΣΧΟΛΕΙΟΝ

[ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΔΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ]

Θ'.

ΤΥΡΑΝΝΟΣ ΜΕ ΕΝΑ ΝΙ

Ὁ Θεὸς ἐλυπήθη τοὺς γονεῖς τοῦ Φασουλάκη, καὶ ὕστερ' ἀπὸ λίγες ἡμέρες ἔγινε καλὰ καὶ ξαναπῆγε μὲ τὰδέλφια του εἰς τὸ Σχολεῖον. Δὲν ἀφισεν ὅμως κανὲν ἀπὸ τὰ ἐλαττώματά του. Ἐξακολουθεῖ νὰ εἶνε φαγᾶς, ὀκνηρός, ἀμελής, ἄτακτος.

Μίαν ἡμέραν ὁ κὺρ Δάσκαλος τοῦ λέγει:

— Φασουλίδη! ἐ, Φασουλίδη! νάχωμε καλὸ ρώτημα, ποῦ εἶνε ἡ γραμματική σου;

— Ἡ γραμματική μου; Ἀμέσως!

Ὁ Φασουλάκης ψάχνει, ἀλλὰ ποῦ νὰ εὕρῃ Γραμματική!.. Ποιός το ξέρει ποῦ την ἐπέταξε ἢ πού την ἐξέχασε. Ἀλλὰ δὲν ἀνησυχεῖ καθόλου· ἀπὸ ὅλα του τὰ βιβλία, ἴσια - ἴσια τὴ Γραμματική συχαίνεται περισσότερο. Οὔτε ποῦ θέλει νὰ την ἀκούσῃ Ἀμελής, βλέπετε...

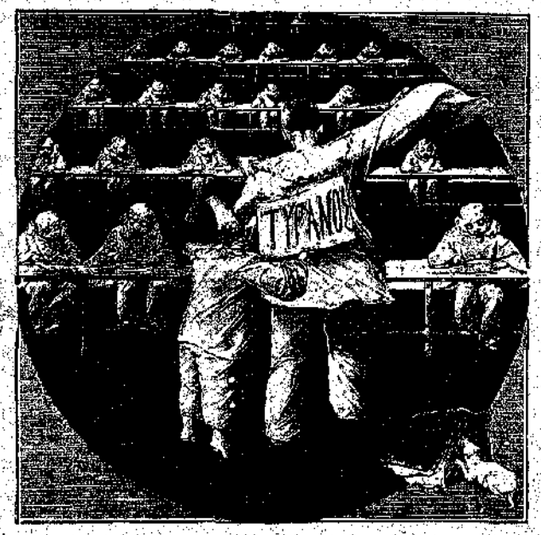

— Καλὰ λοιπόν! τοῦ λέγει ὁ κὺρ - Δάσκαλος. Ἀφ' οὗ χάνῃς ἔτσι τὰ βιβλία σου, τὸ μεσημέρι θὰ μείνῃς νηστικός. Τώρα προσοχή. Θὰ γράψετε ὅλοι κ α θ' ὑ π α γ ό ρ ε υ σ ι ν.

Ὁ Δάσκαλος ὑπαγορεύει, καὶ οἱ μικροὶ Φασουλάκιδες γράφουν. Εἶνε μιὰ χαρὰ νὰ τους βλέπῃ κανεὶς μὲ τί τάξι κάθουνται, καὶ μὲ τί προσοχὴ ἀκούουν καὶ γράφουν.

Μόνον ὁ μικρὸς Φασουλάκης δὲν κάμνει τίποτα. Εἶνε καὶ χολιασμένος γιὰ τὴ δικαία τιμωρία ποὺ του ἐπέβαλαν, καὶ τα ἔχει μὲ τὸν Δάσκαλο. «Τύραννος! σωστὸς τύραννος αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος!» συλλογίζεται. Διὰ τοὺς ἀμελεῖς μαθητάς, βλέπετε, πάντα ὁ Δάσκαλος εἶνε τύραννος.

Ὁ Φασουλάκης σηκόνεται ἀπὸ τὴ θέσι του κρυφά, πέρνει ἕνα μεγάλο χαρτί, γράφει ἐπάνω μὲ μεγάλα γράμματα ΤΥΡΑΝΟΣ (μὲ ἕνα ΝΙ ὁ ἀνορθόγραφος!) καὶ σιγὰ-σιγά, πηγαίνει ἀπὸ πίσω ἀπὸ τὸν Δάσκαλο, καὶ ἐκεῖ ποῦ ὑπαγόρευε, τοῦ τὸ κολλᾷ εἰς τὴ ράχη του!...

Ἐν ᾧ ὁ Φασουλάκης ἔκαμνεν αὐτὴ τὴν ὡραία δουλειά, ἕνας ποντικὸς ἔκαμνε καὶ αὐτὸς τὴ δική του. Εἶχεν εὕρῃ, παραπεταμένη σὲ μιὰν ἄκρη τὴ Γραμματική τοῦ Φασουλάκη, καὶ σιγὰ-σιγά, γρίτσι-γρίτσι, τὴν ἐροκάνιζε. Περίεργο πρᾶγμα! ὁ ποντικὸς νάγαπᾷ τὴ Γραμματική, περισσότερο ἀπὸ τὸ Φασουλάκη. Μὰ ἔννοια σας, γιατὶ θὰ τιμωρηθῇ καὶ αὐτός, ὅπως θὰ τιμωρηθῇ καὶ ὁ Φασουλάκης.

Μεθαύριο θὰ ἰδῆτε.

Η ΚΥΡΑ ΜΑΡΘΑ

ΤΟ ΕΝΣΤΙΚΤΟΝ

Ἡ Λευκοθέα Στενοκεφάλου ἦτο γηραιὰ δεσποινίς, πλουσία, κατοικοῦσα εἰς τὸ Παρίσι καὶ ἔχουσα ὡς σύντροφον τῆς μοναξιᾶς της μίαν μικρὰν ... τίγριν.

Ποῦ τὴν ηὗρε; θὰ ἐρωτήσετε. Ἰδού: ὁ ἀνεψιός της, ἀξιωματικὸς τοῦ Ναυτικοῦ, τῆς εἶχε φέρει τὸν σκύμνον, τοῦ ὁποίου εἶχε φονεύσει τὴν μητέρα, ὀλίγας ἡμέρας πρὸ τῆς εἰς Γαλλίαν ἐπανόδου του.

Κάθε ἄλλος ἀπὸ τὴν δεσποινίδα Στενοκεφάλου, θὰ ἐχαρίζε τὴν μικρὰν τίγριν εἰς τὸν Ζωολογικὸν Κῆπον· ἀλλ' ἡ καλὴ κάγαθὴ Λευκοθέα, μὴ ἔχουσα ἄλλο τι διὰ νὰ ἐπασχολῆται, ἀπεφάσισε νὰ παλλάξῃ τὸ ἄγριον ἐκεῖνο πλάσμα ἀπὸ τὰ φυσικά του ἔνστικτα, νὰ τὸ ἐξημερώσῃ καὶ νὰ τὸ ἐκπολιτίσῃ· τὸ υἱοθέτησε λοιπὸν καὶ τὸ ἐβάπτισε Λιλίναν. Ἂν ἐβλέπατε κάθε πρωὶ τὴν Λιλίναν νὰ πίνῃ ἥσυχα τὸ παχύ της γάλα, δὲν θὰ ἐφαντάζεσθε ποτὲ ὅτι ἔχετε ἐμπρός σας ἀπόγονον τῶν ἀγρίων ἐκείνων αἰλουροειδῶν, τῶν αἱμοβόρων θηρίων, αἱ ὠρυγαὶ τῶν ὁποίων παραλύουν ἐκ τοῦ τρόμου τοὺς Ἰνδούς. Τὸ γλυκύ της ἦθος, οἱ ἀθῶοι της ὀφθαλμοί, οἱ ὠραῖοί της τρόποι, τὸ μεταξωτόν της περιλαίμιον, τῇ ἔδιδον ὄψιν μᾶλλον γάτας μεγάλης χαϊδεμένης καὶ εἰρηνικῆς.

Ἡ Λιλίνα, μὴ βλέπουσα ποτὲ ἄλλους ὀντοὺς ἐκτὸς τῆς δεσποινίδος Στενοκεφάλου καὶ τῆς γραίας θαλαμηπόλου της, δὲν ᾐσθάνετο καμμίαν κλίσιν πρὸς τὸν ἀνθρώπινον κρέας· καὶ ὅταν ἀκόμη ἔγλυφεν εὐλαβῶς τὴν μεμβρανώδη χεῖρα τῆς κυρίας της, ποτὲ δὲν θὰ ἐσυλλογίζετο νὰ τῆς δώσῃ καὶ καμμίαν δαγκαματιάν.

Τὸ παχὺ γάλα, ἡ γλυκεῖα θερμότης καὶ ἡ μακαρία ἀνάπαυσις ἤρκεσαν μὲ τὸ παραπάνω διὰ τὴν εὐτυχίαν της, μέχρι τῆς ἡμέρας κατὰ τὴν ὁποίαν, σκαλίζουσα κρυφίως εἰς τὸ μαγειρεῖον, ἀνεκάλυψεν ἕνα πρᾶγμα κόκκινον μέσα εἰς ἕνα χαρτὶ κίτρινον ... Ἡ Λιλίνα δὲν εἶχε ἰδῇ ποτὲ μπιφτέκι, παρὰ ἀγνώριστον, εἰς κατάστασιν σκληροῦδέρματος ἀπὸ τὸ ψήσιμον· διὰ τοῦτο δὲν ἦτο εἰς θέσιν νὰ μαντεύσῃ τί ἠμποροῦσε νὰ εἶνε τὸ κόκκινον καὶ λαχταριστὸν ἐκεῖνο πρᾶγμα. Ἠθέλησε νὰ μάθῃ, ἐπήδησεν εἰς τὸ ἐρμάρι, ἐσήκωσεν ἔλαφρὰ τὸ χαρτίον καὶ ἐμύρισε ... Τότε ᾐσθάνθη μίαν φρικίασιν λαιμαργίας, ἡ ὁποία τὴν ἐξέπληξεν, — ὅταν ἡ ἀφιξις τῆς μαγειρίσσης τὴν ἔτρεψεν εἰς φυγήν.

Ἀλλ' ἡ ἀπόπειρα ἐκείνη διήνοιξεν εἰς τὴν Λιλίναν νέους ὁρίζοντας! Ἔγινε νευρική, ἀνήσυχος, μελαγχολική· ἡ ἤρεμος εὐτυχία τῆς ἐτελείωσε, τώρα ποῦ ἤξευρεν ὅτι τῆς ἔλειπε κάτι τί: τὸ ὠμὸν κρέας!

Μίαν ἡμέραν, ἐν ᾧ ἡ δεσποινὶς Στενοκεφάλου ἔρραπτεν ἕνα λαιμοδέτην πλησίον τοῦ ἀνοικτοῦ παραθύρου, ἐξ ἀπροσεξίας ἐνέπηξε τὴν βελόνην ἀρκετὰ βαθέως εἰς τὸν δάκτυλόν της. Αἴ! Μόλις ἀφῆκε τὴν κραυγὴν τοῦ πόνου, καὶ ἡ Λιλίνα ὁρμᾷ καὶ γλύφει μὲ προθυμίαν τὸ αἷμα, τὸ ὁποῖον ἐσταζεν ἀπὸ τὴν πληγήν. Ἡ δεσποινὶς Στενοκεφάλου, μὲ ὀφθαλμοὺς δακρυσμένους, συγκεκινημένη ἀπὸ τὴν εὐγένειαν τοῦ ζῴου, ἀνακράζει: «Ὦ τὸ χρυσό μου!» Ἀλλὰ δὲν εἶχε τελειώσῃ, καὶ ... μέγα μέρος τοῦ δακτύλου της εἶχεν ἀποκοπῇ καὶ εὑρίσκετο εἰς τὸν λάρυγγα τοῦ «χρυσοῦ της», μόνον δὲ ὁ Θεὸς ἠξεύρει τί θὰ πεγίνετο ἡ καλὴ κάγαθὴ Λευκοθέα, ἂν ἐκείνην τὴν στιγμὴν δὲν ἐκτυποῦσε τὸ ὡρολόγιον καὶ δὲν ἔτρεπεν εἰς φυγὴν τὴν Λιλίναν, διὰ τοῦ ἀνοικτοῦ παραθύρου, ἐντρομον καὶ ἀπάγουσαν ὁλόκληρον φάλαγγα τῆς κυρίας της!

Σήμερον ἡ Λιλίνα εἶνε κλεισμένη εἰς τὸ Θηριοτροφεῖον, καὶ καταρᾶται τὴν παραφορόν της, ἡ δὲ Λευκοθέα Στενοκεφάλου θρηνεῖ πικρῶς τὰ διαφευσθέντα της ὄνειρα καὶ ... τὸν ἀπόντα της δάκτυλον.

ΟΙ «ΜΙΚΡΟΙ ΣΥΛΛΟΓΟΙ»

ΜΙΑ ΠΡΟΤΑΣΙΣ

[Παρὰ τοῦ *Ἐθνικοῦ Ὕμνου*, ἑνὸς ἐκ τῶν ἐνθουσιωδεστέρων φίλων τῆς *Διαπλάσεως*. ἐλάβομεν τὴν κατωτέρω ἐνδιαφέρουσαν ἐπιστολήν:]

★★★ *28 Ἰουλίου, 1900.*

Φίλη Διάπλασις,

Πρό τινων ἐτῶν, ἀγαπητός σου φίλος, — ἐννοῶ τὸν *Χαλασμὸν Κόσμου*, — ἔσχε τὴν ὡραίαν καὶ πρωτότυπον ἰδέαν νὰ συστήσῃ εἰς τους φίλους σου τὴν ἵδρυσιν παιδικῶν Συλλόγων πρὸς διάδοσίν σου. Ἡ σύστασίς του αὕτη περιττὴν νὰ σου ὑπενθυμίσω μετὰ ποίου εὐγενοῦς καὶ εἰλικρινοῦς ἐνθουσιασμοῦ ἐγένετο δεκτὴ ἐν τῷ εὐρεῖ μας κύκλῳ. Οἱ Ἑλληνόπαιδες διακρίνονται διὰ τὰ εὐγενῆ των αἰσθήματα, καὶ ἐν τῇ περιστάσει ταύτῃ δὲν ἐκώφευσαν εἰς τὴν σειρηνικὴν φωνήν σου, ἀλλ' ἐκαλλιέργησαν τὴν πρότασιν τοῦ ἀγαπητοῦ σου ἐκείνου παλαιμάχου φίλου, καὶ ἱδρύθησαν οὕτω πολλοί, πλεῖστοι καὶ ποικιλόνυμοι Σύλλογοι. Ἀλλά, δυστυχῶς, τὸ εἴ δὲν ἔγκειται ἐν τῷ *πολλῷ*!.. Οἱ Σύλλογοι οὗτοι, ἀποτελέσματα ἄλλως τε ἐνθουσιασμοῦ μεγίστου καὶ ἀγάπης πρὸς σὲ ἐνθέρμου, μᾶς ὠφέλησαν ὅσον ἤλπιζες; ἠκολούθησαν τὸ πρόγραμμά των, τὰς ὑποσχέσεις των μέχρι τέλους; ἐφάνησαν ἀντάξιοι τῶν ἐλπίδων καὶ εὐχῶν μας; Ἰδοὺ τὸ ζήτημα. Μερικοί, εἶνε ἀληθές, ἔδειξαν ζῆλόν τινα, ἀλλ' οἱ περισσότεροι περιωρίσθησαν μόνον εἰς πομπώδη ἀγγελίαν τοῦ Προέδρου. Δὲν ἐννοῶ μὲ τὰς ὀλίγον πικρὰς ταύτας σκέψεις μου νὰ πειράξω τοὺς κ. κ. Προέδρους, μέ τινας τῶν ὁποίων ἔχω τὴν τιμὴν νὰ συνδέωμαι διὰ στενωτάτης φιλίας, ἀφ' οὗ καὶ ἐγὼ ὁ ἴδιος ἀποτελῶ μέλος ἑνὸς τοιούτου Συλλόγου, εὑρισκομένου κατὰ τὰς πληροφορίας μου ἐν τῷ διαλύεσθαι. Σοῦ το γράφω ἐκ φιλικοῦ καθήκοντος, ἁπλῶς διὰ νὰ παρακινήσω τοὺς φίλους σου νὰ σκεφθῶμεν ἀπὸ κοινοῦ διὰ τὴν ἐκ θεμελίων μεταρρύθμισίν των.

Προτείνω λοιπὸν τὴν κατάργησιν τῶν πολλῶν Συλλόγων καὶ τὴν ἵδρυσιν ἑνὸς μόνου, καὶ ὑπὸ στιβαρὰν ἀνδρικὴν προεδρείαν συνεργάτου σοῦ τινος, τοῦ ἀγαπητοῦ κ. Φαιδώνος λ. χ., μὲ μικράν τινα συνδρομὴν τῶν μελῶν. Πόσον θὰ ευοδώσῃ οὕτω ὁ Σύλλογος φανερόν, ἀρκεῖ νὰ σοῦ ἁπῶ, ὅτι διὰ τῶν εἰσπράξεών του θὰ εἶνε εἰς θέσιν νὰ ἐγγράψῃ ἀπόρους δωρεὰν — πρᾶγμα τὸ ὁποῖον οὐδείς, νομίζω, τῶν σημερινῶν Συλλόγων ἔκαμε συστηματικῶς. Τὸ ζήτημα ἄλλως τε εἶνε νὰ μάθωμεν τὴν γνώμην τῶν φίλων σου διὰ τὴν ἵδρυσιν τοιούτου Συλλόγου, κατόπιν δὲ σκεπτόμεθα περὶ τῆς ἀποτελεσματικῆς λειτουργίας του. Ἀλλ' ἐγὼ εἶμαι τῆς ἰδέας ὅτι οἱ Σύλλογοι μὲ τοιαύτην τινὰ ἀναδιοργάνωσιν, θὰ δυνηθῶσι νὰ ἐκπελέσωσι τὸν ὑψηλὸν σκοπόν, τὸν ὁποῖον ἐπιδιώκουν, οἱ δὲ σημερινοὶ πρέπει νὰ θεωρηθοῦν πράγματα παιδικά, πρόσκαιρα, ἀνάξια μεγάλου λόγου.

Οἱ Ἀγγλόπαιδες, φιλάτεκνε, διὰ τοιούτων μόνον Συλλόγων κατώρθωσαν νὰ προαγάγουν μέχρις ἀπιστεύτου βαθμοῦ τὸ ἀγαπητὸν των περιοδικὸν «Little Folk». Πιστεύω νὰ τὸ ἔφης, καὶ θὰ εἶδες βέβαια τὴν μεγάλην του πολυτέλειαν· τὸ χαρτὶ πολύ - πολὺ ὡραῖον, αἱ εἰκόνες ἄφθονοι, δλοσέλιδοι, χρωματισταί, τὰ πάντα ἔξοχα. Εἶμαι ἀπὸ πολλοῦ συνδρομητὴς τοῦ «Little Folks» καὶ σὲ βεβαιῶ, παρακολουθῶ μὲ κάποιαν ζήλειαν, φίλημου, τὰς καταπληκτικὰς προόδους του· διατί λοιπόν, παρακαλῶ, νὰ μὴ ἔχωμεν καὶ ἡμεῖς τὴν εὐγενεστάτην φιλοδοξίαν νὰ καταστήσωμεν τὸ ἀγαπητόν μας περιοδικὸν ἐφάμιλλον τῶν Εὐρωπαϊκῶν; — ἐννοῶ ὡς πρὸς τὴν πολυτέλειαν καὶ τὸ πλῆθος τῶν σελίδων, διότι ὡς πρὸς τὴν ὕλην εἶσαι ἀπαράμιλλος. — Τάχα ἐκεῖνοι ἀγαποῦν περισσότερον τὸ «Little Folk» ἐκεῖνο! δὲν θέλω νὰ τὸ πιστεύσω.... Τὸ ὄνειρόν μας ἂς εἶνε Διάπλασις μεγάλη. Ἂς πάρωμεν ὀλίγον ἀέρα, διότι πλησιάζομεν νὰ πάθωμεν ἐξ ἀσφυξίας! Ἡ ἀγάπη, λέγει ὁ Βίκτωρ Οὐγώ, εἶνε δρᾶσις· τὰς ἐλπίδας μας ἂς ἔχωμεν εἰς τοὺς Συλλόγους.

Αὐτοὶ θὰ καταστήσουν τὸ ὄνειρον πραγματικότητα. Μίαν ἰδέαν ρίπτω ὡς πρὸς τοὺς Συλλόγους. Ἡ πραγματοποίησίς της, ἂν ἡ ἰδέα εἶνε καλή, ἀφίεται πλέον εἰς τὴν ἀγάπην τῶν Ἑλληνοπαίδων σου. Παύω.

Μυρίους ἀσπασμούς.

Ἐθνικὸς Ὕμνος

Σημείωσις. Ἡ Διάπλασις, καίτοι φρονεῖ ὅτι πολλοὶ τῶν Μικρῶν Συλλόγων ἔπραξαν μετὰ ζήλου τὸ κατὰ δύναμιν, καὶ ἐνέγραψαν ἄπορους, καὶ ἐπηκόλουθον τὴν ἐγγραφὴν ἄλλων, καὶ ἐξεσπάθωσαν κτλ. κτλ — διὰ τὰ ὁποῖα πολλάκις ἐξέφρασε τὴν εὐγνωμοσύνην της, — οὐχ ἧττον νομίζει ὅτι ἡ πρότασις τοῦ *Ἐθνικοῦ Ὕμνου* εἶνε ἀξία προσοχῆς καὶ συζητήσεως, δημοσιεύει δὲ σήμερον τὴν ἐπιστολήν του, διὰ νὰκούσῃ τὰς γνώμας τῶν φίλων της.

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ὁ πόθος τοῦ Τοτοῦ.

— Ἀχ! πῶς ἤθελα νὰ ἤμουν δίδυμος!

— Καὶ γιατί;

— Γιὰ νὰ στέλλω τὸν ἀδελφό μου 'στὸ σχολεῖο, καὶ νὰ κάθουμαι ἐγὼ 'στὸ σπίτι.

Ἐστάλη ἀπὸ τὸ Κεντρί

* * *

Διάλογος.

— Μαμμά, ποῦ εἶνε τὸ στομάχι μου;

— Γιατί ρωτᾷς;

— Γιατί μοῦ πονεῖ.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Κέλλης [Ε]

*

Ὁ Τάκης βλέπει τὴν ἀδελφήν του Φιφὴν νὰ καταγίνεται διὰ νὰ ξεμπερδεύσῃ ἕνα κουβάρι.

— Τί κάνεις ἐκεῖ; τὴν ἐρωτᾷ.

— Τί κάνω; νὰ, γυρεύω τὴν ἄκρη τῆς κλωστῆς.

— Περιττό, Φιφή μου, νὰ παιδεύεσαι, γιατί τὴν ἔκοψα ἐγὼ τὸ πρωΐ.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ἐλληνοπαιδοῦς Φιλίας.

ΑΠΟ 1ην Σεπτεμβρίου, τὸ Γραφεῖον τῆς «Διαπλάσεως τῶν Παίδων» μεταφέρεται εἰς τὴν ὁδὸν Πατησίων ἀρ. 11 Β, παρὰ τὰ Χαυτεία.

Εἰς τὴν αὐτὴν οἰκίαν μετοικεῖ καὶ ὁ εἰδικὸς λαρυγγολόγος-ὠτολόγος ἰατρὸς κ. Μιχαὴλ Π. Παπαδόπουλος.

ΑΔΑΚΔΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

ΤΟ ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΜΑΣ ΜΕΤΑΦΕΡΕΤΑΙ

ΛΟΙΠΟΝ, καθὼς βλέπετε εἰς τὴν εἰδοποίησιν τῆς πρώτης σελίδος, ἀπὸ 1ης Σεπτεμβρίου τὸ Γραφεῖόν μας μεταφέρεται εἰς τὴν ὁδὸν Πατησίων, ἀρ. 11Β παρὰ τὰ Χαυτεῖα.

Ἠξεύρω ὅτι τὰ παιδιὰ εἶνε ὀλίγον περίεργα, καὶ βέβαιον ἐρωτήσουν: «Διατί ἀφίνεις τὸ Γραφεῖον, τὸ ὁποῖον εἶχες τόσα χρόνια καὶ τὸ ὁποῖον ἐσυνηθίσαμεν τόσον πολύ; Μήπως σ' ἔπιασεν ἡ μανία τῶν Ἀθηναίων ποὺ ἀλλάζουν σπίτι κάθε χρόνον, διὰ νὰ εὑρίσκουν τὸ... χειρότερον;» Ὄχι, παιδιά μου, καμμία μανία δὲν μ' ἔπιασεν, οὔτε συμφέρει, εἰς ἓν περιοδικὸν νὰλλάζῃ Γραφεῖον οὔτε θὰ ἀφινα ποτὲ αὐτό, τὸ ὁποῖον εἶχα ἐξῆ ὁλόκληρα χρόνια, ἂν δὲν μὲ ἠνάγκαζαν νὰ τὸ κάμω. Ὁ οἰκοδεσπότης, ὁ ὁποῖος μέχρι τοῦδε ἐνοικίαζε τὴν οἰκίαν του μὲ τὸν χρόνον καὶ κατὰ πατώματα, — ἐγὼ εἶχα τὸ ἐπάνω, — εὗρεν ἄνθρωπον νὰ τὴν ἐνοικιάσῃ ὁλόκληρον καὶ διὰ δέκα χρόνια. Ὥστε, βλέπετε, ἡ μετοικεσία μου ἦτο ἀναπόφευκτος.

Εὐτυχῶς — κάθε ἐμπόδιο σὲ καλό, — τὸ νέον σπίτι, τὸ ὁποῖον ἔπιασα, εἶνε πολὺ καλλίτερον καὶ πολὺ κεντρικώτερον, ἀφ' οὗ εἶχε εἰς τὴν ἀρχὴν τῆς ὁδοῦ Πατησίων, καὶ δύο βήματα μόνον ἀπέχει ἀπὸ τὰ Χαυτεῖα καὶ ἀπὸ τὴν Πλατεῖαν τῆς Ὁμονοίας. Ἐντόπιοι καὶ ξένοι θὰ μ' εὑρίσκουν εὐκολώτατα. Ἀλλὰ δὲν ἤθελα νὰ εἴπω αὐτὸ· ἠξεύρω ὅτι καὶ εἰς τὴν ἄκραν τῆς πόλεως νὰ ἐπήγαινα, πάλιν θὰ ἤρχεσθε πρὸς με. Τὸ ζήτημα σήμερον εἶνε ἄλλο. Καὶ ἰδού:

Τὴν προσοχὴ ἑβδομάδα θὰ ἔχω κουβαλήματα. Τὴν Πέμπτην καὶ τὴν Παρασκευὴν, ἴσα-ἴσα τὰς ἡμέρας τῆς διεκπεραιώσεως τοῦ φύλλου, τὸ Γραφεῖόν μου... θὰ περιπατῇ. Θὰ ἠμπορέσω λοιπὸν νὰ ἑτοιμάσω ταχυδρομεῖον καὶ νὰ σας πεῖλω τὸ φύλλον ἐγκαίρως;... Χμ! αὐτὸ κ' ἐγὼ δὲν ἠξεύρω ἀκόμη. Καὶ διὰ τοῦτο, σᾶς παρακαλῶ νὰ μὴ παραξενευθῆτε ἂν τὸ φύλλον τῆς προσεχοῦς ἑβδομάδος τὸ λάβετε ἀργότερα, ἢ ἂν δὲν λάβετε καὶ διόλου, διὰ νὰ ἔχετε δύο φύλλα μαζί τὸ μεθεπόμενον Σάββατον. Διότι, σᾶς εἶπα, δὲν ἠξεύρω ἀκόμη τί θὰ γίνῃ.

«Πολὺ ὡραῖα ἐτελείωσε καὶ αὐτὴ ἡ πρότασις τοῦ *Καρχαρία τοῦ Φαλήρου*, — μοῦ γράφει τὸ *Ψάρι τῆς Ξηρᾶς* — τώρα ὅμως ἕνα ἄλλο θέλω νὰ σ' ἐρωτήσω: ἂν δύνανται καὶ *μὴ συνδρομηταὶ* νὰ δημοσιεύουν ἀγγελίας ἐπὶ πληρωμῇ. Διότι ἐγὼ ἔχω μερικοὺς φίλους γραμματοσυλλέκτας, οἱ ὁποῖοι, ὅταν εἶδαν τὴν πρώτην πληροφορίαν, μὲ ἠρώτησαν ἂν ἐπιτρέπεται νὰ στείλουν καὶ αὐτοὶ μερικὰς ἐπὶ πληρωμῇ.» — Βεβαίως ἐπιτρέπεται εἰς πάντα νὰ δημοσιεύσῃ εἰδοποίησιν, ἀρκεῖ νὰ ἐνδιαφέρῃ τὸν κύκλον μας. Διατί ὄχι; — Αἱ λέξεις *ἀβανιὰ* καὶ *ἀβανιάρης* ποῦ εἶδες εἰς τὸ λεξικόν, σημαίνουν συκοφαντία καὶ συκοφάντης.

Γέλια καὶ γέλια κάμνομεν ὅλοι, *Κεντρί*, [ΕΕ] — καὶ τὰ περισσότερα ὁ Ἀνανίας, — κάθε φορὰν ποῦ μας ἔρχονται αἱ μεγαλόσχημοι αὐταὶ ἐπιστολαί σου, μὲ τὰ ἀνέκδοτα καὶ μὲ τὰς γελοιογραφίας. Καλῶς εἶνε μάλιστα ἔτσι καθαρογραμμέναι καὶ κομψαί, μᾶς φαίνονται σὰν γελοιογραφικαὶ ἐφημερίδες, — ἀλλ' ἐξυπνότεραι ἀπὸ μερικὰς τυπωμένας. — Μαλλιαροὶ ποιηταὶ ὠνομάσθησαν ἐκεῖνοι ποῦ γράφουν πράγματα ὁλωσδιόλου τρελὰ καὶ ἀκατανόητα, ἡ δὲ ὀνομασία ὀφείλεται εἰς τὰ μακρυὰ μαλλιὰ ποῦ ἔτρεφαν μερικοὶ ἀπὸ αὐτούς.

«Τέλος ἠξιώθημεν καὶ ἡμεῖς, — μοῦ γράφουν ἡ *Σπαρτᾶτις Χειλωνὶς* καὶ ἡ *Λευκὴ τῆς Καστέλλης*, — νὰ σου γράψωμεν μίαν ἐπιστολὴν καὶ νὰ σου στείλωμεν μικρόν τι ποσὸν διὰ τὸν «Ἑλληνόπαιδα», τὸ ὁποῖον συνηθροίσαμεν ὡς ἑξῆς: Κατεσκευάσαμεν εἰς τὴν οἰκίαν μας μικρὸν θέατρον, τὸ ὁποῖον ὠνομάσαμεν «Ἑλληνόπαιδα» καὶ εἰς τὸ ὁποῖον παρευρίσκονται οἱ γονεῖς μας, τὰ δέλφια μας καὶ οἱ συγγενεῖς. Χθὲς τὸ ἑσπέρας ἐδώσαμεν τὴν πρώτην παράστασιν καὶ συνηθροίσαμεν 2 δραχμάς, τὰς ὁποίας σοῦ ἐσωκλείομεν. Πῶς σου φαίνεται λοιπὸν ἡ ἰδέα μας, ἀγαπητή Δεύπλασις;» — Λαμπρά, ἔξοχος. Εἶνε ὁ μόνος τρόπος διὰ νὰ κάμνουν οἱ μικροὶ καὶ τοὺς μεγάλους νὰ συνεισφέρουν ὑπὲρ τοῦ ἔργου μας. Μοῦ ἤρεσε δὲ τόσον πολύ, ὥστε τὴν συνιστῶ ἐγκαρδίως εἰς ὅλους μου τοὺς φίλους. Πρέπει νὰ τεθῇ καὶ αὐτὴ εἰς τὸ πρόγραμμα τῶν ἐνεργειῶν μας. Τώρα ποῦ ἔρχεται χειμών, αἱ μικραὶ αὐταὶ οἰκογενειακαὶ παραστάσεις εἰς τὰ σπίτια, εἰμποροῦν νὰ εὐδοκιμήσουν λαμπρά. Καὶ ἐν ᾧ θὰ σας διασκεδάζουν, θὰ σας ἐξασκοῦν, θὰ σας διδάσκουν, (διότι ὅλα αὐτὰ τὰ κάμνει μία παράστασις,) συγχρόνως θὰ πλουσίζουν καὶ τὸ Ταμεῖον τοῦ Ἑλληνόπαιδος. Εἰμπορεῖτε μάλιστα νὰ παριστάνετε ἐξαίρετα τὰς κωμῳδίας, τὰ δραμάτια, τοὺς διαλόγους καὶ τοὺς μονολόγους ποῦ ἔχω δημοσιεύσῃ. Ἐμπρός, παιδιά! νὰ πρακτικαρίσεσθε ἀπὸ τώρα.

Μιλιὰ λοιπόν, *Ναυτοπούλα*, διὰ τὴν αἰτίαν τῆς μακρᾶς σου σιωπῆς, διὰ νὰ μὴ σὲ παραλάβῃ ὁ *Ἰατρὸς τῶν Συνδρομητῶν*. Τί κρίμα νὰ μὴ λάβω ἐγκαίρως τὴν ἐπιστολήν σου, διὰ νὰ ἴδῃ ὁ *Καρχαρίας τοῦ Φαλήρου* πῶς ρίπτουν τὰ... μαῦρα! Ὅσον διὰ τὸ μυστήριον ἐκεῖνο, τί νὰ σοῦ εἰπῶ; καὶ ἐγὼ δὲν εἶξεύρω! Φάρσα ἠτοι σκόπιμον ἠτοι νεκρανάστασις ἔγεινε; ἀγνοῶ ἐντελῶς. Φαντάσου δὲ ὅτι ἐν ὄν θάνατον σοῦ νέου Λαζάρου μοῦ ἀνήγγειλε δι' ἐπιστολῆς ὁ ἴδιος ὁ ἀδελφός του. Ἕνα τέτοιο ἐπάθαμεν καὶ οἱ Ἀθηναῖοι τὴν περασμένην ἑβδομάδα. Ἀνηγγέλθη ἐκ Παρισίων ὁ θάνατος τοῦ Ἀναστασίου Γενναδίου, αἱ ἐφημερίδες ἐγέμισαν νεκρολογίας, καὶ ἔπειτα ... ἀποδείχθη ὅτι ἦτο φάρσα!

Χιονισμένε Μάϊε (Ι. Ρ.) αὐτὸ τὸ ψευδώνυμον σοῦ ἐγκρίνω. Χιονισμένος Μάϊος εἶνε κάτι τε σπάνιον, καὶ οὕτω θὰ εἶσαι καὶ σὺ ἀπὸ τὰς σπανίας φίλας μου. Εἰπὲ εἰς τὸν μπαμπᾶν ὅτι τὸ ταμεῖον πηγαίνει πολὺ καλά. Εὖγε διὰ τὸν «Ἑλληνόπαιδα».

Θαυμασία ἡ ρητορική σου, *Ρωμαῖε Κικέρων*, καὶ θὰ μ' ἔκαμνε νὰ παραπέμψω εἰς τὸ Δικαστήριον ὅλας αὐτὰς ποῦ κατηγορεῖς διὰ τὴν μακρὰν των ἐλλειψιν καὶ σιωπήν. ... Ἀλλ' ἰδοὺ ὅτι ἡ μὲν *Ναυτοπούλα* μοῦ γράφει ἴσα - ἴσα σήμερα (σὰν νὰ τὸ ἤξευρε!) αἱ δὲ περισσότεραι ἀπὸ τὰς ἄλλας ἢ ἤλλαξαν ψευδώνυμον καὶ μοῦ γράφουν τακτικὰ χωρὶς νὰ τὸ ἐννοῶ, ἢ παρατηθήσαν πρὸ πολλοῦ ἐνεκεν ὁρίου ἡλικίας.

Κρητικὸν Κάστανον, εὐχαριστῶ πολὺ διὰ τὸ Μάρε, τὸ ὁποῖον συνέθεσες πρὸς τιμήν μου. Ἀπὸ τὰ ψευδώνυμα τὰ ὁποῖα προτείνει ἡ ἀδελφή σου, κανὲν δὲν εἶνε ἐλεύθερον, ὥστε ὅταν θὰ μοῦ γράψῃ ἡ ἰδία — διὰ νὰ μάθω καὶ τὸνομά της, — ἂς μοῦ στείλῃ ἄλλα νὰ τῆς ἐκλέξω. Μυρίας εὐχὰς διὰ τὰ γενέθλιά σου.

Ἰδοὺ μὲ τί ὡραίαν φρᾶσιν συνοδεύει τὴν ὑπὲρ τοῦ «Ἑλληνόπαιδος» εἰσφοράν του τὸ *Δερόστατον*: «Τὸ ἔργον τὸ ὁποῖον ἀνελάβομεν εἶνε ἀληθῶς μέγα, ἀλλ' ἔχει μεγαλύτερον τῆς φιλοπατρίας τῶν Ἑλληνοπαίδων· καὶ διὰ τοῦτο θὰ κατορθωθῇ». Ναί, ἀκριβῶς διὰ τοῦτο!

Ἡ σημερινὴ ἐπιστολή σου, *Σπαρτιατικὲ Ζωμέ*, μὲ ἱκανοποιεῖ διὰ τὴν ἐξάμηνον σιωπήν. Ἀλήθεια, κατ' ἔτος κάποιος διακρίνεται περισσότερον ἀπὸ τοὺς ἄλλους· τῷ 1896, ὅπως παρατηρεῖς, ἦτο ὁ *Χαλασμὸς Κόσμου*· ἔπειτα ἐφάνη ἡ *Ναυτοπούλα*, ἔπειτα τὸ *Ἀρχιλίζιον* κ τ.λ. Δὲν παρατηρεῖς ὅμως ὅτι φέτος διακρίνονται πολλοὶ μαζί; Εἶνε μία πρόοδος καὶ αὐτό. Ὅσον διὰ τὰ Μ. Μυστικά, ὁ μόνος τρόπος διὰ νὰ κτήσῃς Λεύκωμα, εἶνε νὰ κάμνῃς συχνὰς προτάσεις· ὅταν δὲ μαθεύθῃ ὅτι τὰ τετράδιά σου — ὁμολογουμένως — εἶνε ἀπὸ τὰ ὡραιότερα ποῦ γράφονται, νὰ ἰδῇς πῶς θὰ σοῦ στέλλουν ὅλαι καὶ ὅλα σὲ παρακαλοῦν.

Πλεῖσται ἐπιστολαὶ αὐτὴν τὴν ἑβδομάδα, μάλιστα ἐκ τοῦ Ἐξωτερικοῦ, γραφεῖσαι πρὸ τῆς δημοσιεύσεως τοῦ προηγουμένου φύλλου, συζητοῦν τὴν πρότασιν τοῦ *Καρχαρίου τοῦ Φαλήρου*. Ἀλλὰ τὸ ζήτημα ἐλύθη πλέον, καὶ ὡς εἶπα, ἄλλας γνώμας δὲν θὰ δημοσιεύσω.

Ἐγκρίνουσα τὰ ψευδώνυμά των, δέχομαι μετὰ χαρᾶς εἰς τὴν Ἀλληλογραφίαν μου καὶ εἰς τοὺς διαγωνισμούς μου τοὺς νέους μου φίλους: *Μέλανα Ἵππότην* (Χ. Σ. σωστὰ σοῦ εἶπεν ὁ ἀδελφός σου· γράφε μου καὶ μὴ σε μέλῃ διὰ τὰς ἀνορθογραφίας·) *Οὐρανίαν Σφαῖραν* (Ε.Λ. αὐτὸ ἦτο τὸ μόνον ἐλεύθερον·) καὶ *Ἐσπερινὸν Περίπατον* (Μ. Γ. αὐτὸ ἐξέλεξα ἐσπάζομαι τὴν ἀδελφήν σου.)

Ἀσπασμοί. Πληροφορίαι: τὸ *Ζοφερὸν Νέρος* ζητεῖ ἀλληλογραφίαν μὲ τὸν *Μονογενῆ* — τὸ *Ψάρι τῆς Ξηρᾶς* ἐρωτᾷ τὸν *Μάρκον Δράκον* πῶς ἐπέρασεν εἰς τὰ Μέθανα, καὶ ζητεῖ ταχυκὰ καὶ τὴν διαμονὴν τῆς *Καλλιμύθου Ἀρουκειάδος* — ὁ *Ἐδόριστος Ναπολέων* πληροφορεῖ τὸ *Μπουμπουνισμένο Μυαλὸ* ὅτι τὸ γνωρίζει πρεσβεύκτως — ὁ *Ἥρως Θησεὺς* πληροφορεῖ τὸν *Θησέα Πίνδιον* ὅτι μόνον δι' ἀγαλλαγὴν Μ. Μυστικῶν εἰμπορεῖ νὰ τῳ φανερώσῃ ταχυκὰ τοῦ καὶ τὴν διεύθυνσίν του· ἡ αὐτὴ πληροφορία ἐκ μέρους τῆς *Κυματιζούσης Θαλάσσης* πρὸς τὸν *Ἱππότην τοῦ Ἀστέρος* — ἡ *Μοῦσα τοῦ Χοροῦ* ἐρωτᾷ τὴν *Κυματιζουσαν Θάλασσαν* ἂν ἔλαβε τὴν ἐπιστολήν της· — ὁ *Σιναχωμένος Ποντικὸς* προσφέρει τὰ σέβη του εἰς τὸν *Ὑπουργὸν τῶν Ποντικῶν*, πληροφορεῖ δὲ τὸ *Κῦμα τοῦ Εὐξείνου* ὅτι εἶνε συσσιτικοκύριος, γένους ἀρσενικοῦ, κλίσεως τῆς δευτέρας, καὶ ὅτι τὸ συνάχι θὰ ἐξακολουθήσῃ ἕως οὗ τὸ ἀντικαταστήσῃ... μὲ νέον ψευδώνυμον — ὁ *Ὥριον* πληροφορεῖ τὴν *Μικρὰν Ἱππότιδα* ὅτι κατὰ λάθος τῆς ἐξήτησεν εἰς τὸ 32ον φύλλ. ἀνταλλαγὴν Μ. Μυστικῶν, διότι ἔλαβεν ἤδη τετράδιόν της — ἡ *Φιλόμουσος Νεᾶνις* ζητεῖ ἀλληλογραφίαν μὲ τὴν *Μαρίαν Θεοτόκη*, *Μίαν Ψυχοδυλαν* καὶ *Ἄγγελον τῆς Ἀγάπης* — ὁ *Ψάλτης τῶν Λασῶν* ἀσπάζεται τὸν *Ἀρχιναύαρχον Θεμιστοκλέα* καὶ ζητεῖ τὸ ὄνομα τῆς *Ζωηρᾶς Φλογὸς* καὶ τῆς *Κυματιζούσης Θαλάσσης* — τὸ *Σκαφιδάκι* πληροφορεῖ τοὺς φίλους μου ὅτι πωλεῖ τὴν Συλλογήν του ἐκ 500 γραμματο

γιαλὸς μὲ τὸ *Φιλέρημον* Ἴον, *Πάριν Ταβελούδην*, *Τρίνθα* καὶ *Κωνστ. Μ. Καταφᾶν* (τοῦ ὁποίου ζητεῖ τὸ ψευδώνυμον·)—ἡ *Κόρη τῆς Θαλάσσης* μὲ τὸ *Ἴον τοῦ Ἀγροῦ*, *Κεφαλληνιακὸν Ἔλατον* καὶ *Ἰόνιον Νῆσον*·—ὁ *Ρωμαῖος Κικέρων* μὲ τὴν *Ναυαρὸν Καοδίαν* καὶ *Πικραμένην Καρδούλαν*·— ὁ *Νεαρὸς Μουακὸς* μὲ τὸν *Ἄγγελον τῆς Ἀγάπης* καὶ *Μαρίκαν Μπεργιάννη*·—ἡ *Ἄννα Γ. Κεφάλα* μὲ τὸν *Κωνστ. Οἰκονόμοπουλον*, *Παν. Καραβᾶν*, *Ἰαμήνην Σωτηρίου* καὶ *Γαλανὴν Χαλκιδοπούλαν*·—τὸ *Ἄνθος Ἀνθέων* μὲ τὸν *Ἰατρὸν τῶν Συνδρομητῶν*, *Ναύαρχον τῆς Βασέλλας*, *Μανταρίνι τῆς Χίου* καὶ *Ναυτοπούλαν τῆς Ἀνδρου*·— τὸ *Ψάρι τῆς Ξηρᾶς* μὲ τὸν *Μικρὸν Γυμνασιόπαιδα*, *Ἀσπροποταμίτην* καὶ *Χιοτοσκεπῆ*, *Δίρφην*·— ἡ *Πιπίτσα Ἀθανασιάδου* μὲ τὸν *Παν. Προεστόπουλον*, *Γεώργ. Βιτσαξῆν* καὶ *Ἄννα Κεφάλα*·— ἡ *Γλυκεῖα Καρδία* μὲ τὴν *Ἐρυθρὰν Καμέλιαν*, *Ἄγγελον τῆς Ἀγάπης* καὶ *Ραγισμένο Βάζο*·— ἡ *Χρυσοφόρος Φλέβ* μὲ τὴν *Ἀργυρᾶν Συρίκταν*, *Γουνάφαν* καὶ *Χρυσανθέμου*·—ὁ *Κυκλαδίτης* μὲ τὸ *Πτηνὸν τῆς Ἐρήμου*, *Ἄγγελον τῆς Ἀγάπης* καὶ *Τριανταφυλλένιον Κάμπον*·—ἡ *Χαλιμᾶ* μὲ τὴν *Χλόην τοῦ Κηφισσοῦ* καὶ *Νεοχελώνην*·—ἡ *Σοφία Προεστοπούλου* μὲ τὴν *Ὄλγαν Πατσιάδου* καὶ *Ὀδ. Ἀκρατόπουλον*·—ὁ *Ἀετὸς τῆς Ἴδης* μὲ τὸν *Πλάτωνα Γ. Μουρτζόπουλον*, *Γεράσιμον Ξ. Πεταλᾶν* καὶ *Εὐφροσύνην Α. Προσαλέντη*·—τὸ *Μεσολογγιτάκι* μὲ τὴν *Ξανθὴν Νησιωτοπούλαν* καὶ *Λαδωμένον Πορτικόν*·—ἡ *Ἠπειρώτισσα Ἀκτὴ* μὲ τὸν *Ἄγγελον τῆς Ἀγάπης*, *Ἀηδόνα τῆς Ἀνοίξεως* καὶ *Ἀρταναῖον*·—ὁ *Ναύαρχος Θερβέρας* μὲ τὸν *Καργαρίαν τοῦ Φαλήρου*, *Μαρίκαν Μπεργιάννη* καὶ *Λάτρισα τῶν Ἀνθέων*·— ὁ *Σπασμένος Φεγγίτης* μὲ τὴν *Ζωηρὰν Φλόγα*, *Ἀσπασίαν Δημητρίου* καὶ *Ἑλληνικὴν Θάλασσαν*·— ἡ *Ἴρις* μὲ τὴν *Καλλίφωνον Ἀρσακειάδα*·— ἡ *Πόλκα Μαζούρκα* μὲ τὸν *Ζουλίκαν* καὶ *Ὀμίχλην τῆς Ἀγγλίας*·—ἡ *Μαργαριτοφόρος* μὲ τὸν *Ἄγγελον Μάνδην*, *Νοσταλγὸν Ἑλληνα* καὶ *Μαργαριταρένιον Σταυρόν*·—τὸ *Ἄσπρο Κάρβουνο* μὲ τὸν *Ἀσπροποταμίτην* (τοῦ ὁποίου ζητεῖ καὶ τὸ ὄνομα·) — ἡ *Εἰλικρινὴς Φιλία* μὲ τὸν *Λευκοκύμαντον Αἰγιαλόν*, *Χωλὸν Διάβολον*, *Φάσμα τῆς Νυκτὸς* καὶ *Καλῶς Ὥρισες*·— ἡ *Χιακὴ Μαργαρίτα* μὲ τὸν *Ἰωάννην Ψύχαν*, *Μαργαρίταν τῆς Ἀρατολῆς* καὶ *Ἀγγουρολογιώτατον*·— τὸ *Ἐρυθρὸν Νέφος* μὲ τὴν *Χιωτοπούλαν* (διὰ νὰ ταλλάξουν, ἂν θέλη, καὶ τὰ ὀνόματά των·)—ὁ *Σημεῶν Κ. Πιαλόγλους* μὲ τὸ *Ζοφερὸν Νέφος*, *Ναυτοπούλαν τῆς Ἀνδρου* καὶ *Σπήλαιον τῆς Δίρφης*·—ὁ *Ἀρταναῖος* μὲ τὸν *Θεαγένην*, *Ρωμαῖον Κικέρωνα* καὶ *Ναυτοπούλαν*·—ὁ *Τυφλὸς* μὲ τὴν *Ἐαρινὴν Ζωὴν* καὶ *Ἀθραν τῆς Κερκύρας*·— ἡ *Ἀγριοβιολέττα* μὲ τὴν *Πενθοῦσαν Καρδίαν*, *Πόλκαν Μαζούρκαν* καὶ *Ἴριδα*·—ὁ *Πρίγκιψ τῆς Μαγνησίας* μὲ τὸν *Ἀσπροποταμίτην* καὶ *Ἑλληνομαθῆ Λευκοκατόπαιδα*·— ὁ *Τρομερὸς Γίγας* μὲ τὴν *Ἔλαφον τῆς Ἀρτέμιδος*·— ἡ *Κόρη τοῦ Δάλα* μὲ τὴν *Περίλυπον Ὀρφανὴν* καὶ *Κόρην τῆς Ἀχαΐας*·—ἡ *Κόκκινη Ἔξοχη* μὲ τὸν *Ἄγγελον τῆς Ἀγάπης*·—ὁ *Ἀετὸς τῆς Δίρφης* μὲ τὴν *Διοτρεφοροῦσαν*, *Τσούχταν* καὶ *Νεαρὸν Ζωγράφον*·— ἡ *Ἑλληνικὴ Ναυαρχὶς* μὲ τὸν *Ἀγγουρολογιώτατον*, *Ναύαρχον Θερβέραν* καὶ *Ρομαντικὴν Καρδίαν*·— ἡ *Ἀμαρυλλὶς* μὲ τὸν *Ἀσποποταμίτην* (τοῦ ὁποίου ζητεῖ καὶ τὸ ὄνομα) *Καοδείτον* καὶ *Ἐρυθρὰν Καμέλιαν*·—τὸ *Χρυσὸ Ψαράκι* μὲ τὴν *Μαρίδαν τοῦ Εὐρίπου*, *Χιοτοσκεπῆ Δίρφην* καὶ *Ψάρι τῆς Ξηρᾶς*·—τὸ *Μενεξεδένιο Μπουκετάκι* μὲ τὸν *Νεαρὸν Ζωγράφον*·— ἡ *Αὐτοκράτειρα Εὐδοκία* μὲ τὴν *Πλησιφαῆ Σελήνην*, *Χρυσάνθεμον* καὶ *Μικρὰν Ἀτθίδα*·— ἡ *Μαγικὴ Εἰκὼν* μὲ τὴν *Ναυτοπούλαν*, *Καρδίαν Μουσικῆς*, *Ἀνοιχτὴν Καρδίαν* καὶ *Μενεξεδένιαν*.

Ἀπὸ ἕνα γλυκὸ φιλάκι στέλλει ἡ Διάπλασις πρὸς τοὺς φίλους της: *Καρχαρίαν τοῦ Φαλήρου* (τὸ εἶπα εἰς τὸν Ἀνανίαν, καὶ μοῦ εἶπεν ὅτι ἂν του ξαναπύχη κανένας ψαρᾶς, θὰ τὸν ὀνομάσῃ Ψαρίδην· αὐτὸ πειράζεις;) *Φλοῖσβον τοῦ Εὐξείνου* (ἔστειλα ἐκ νέου τὰ φύλλα ποὺ ἐχάθησαν· εἶμαι βεβαία ὅτι δὲν κολακεύεις, ἀλλὰ γράφεις εἰλικρινῶς τὰς ἐντυπώσεις σου ἀπὸ τὴν σελίδα νάγνωσιν τοῦ φύλλου καὶ τῶν παλαιῶν μου τόμων· εὖγε διὰ τὸ «ἄριστα μετ' ἐπαίνων»·) *Ἄννην Λαμπίρη* (καλῶς ἦλθες, καὶ νὰ μοῦ γράφῃς·) *Ἐξόριστον Ναπολέοντα* (πολὺ θὰ εὐχαριστηθῶ ἂν μοῦ γράψῃ καὶ ἡ ἀδελφή σου· εὖγε δι' ὅσα γράφεις περὶ «Ἑλληνόπαιδος»·) *Ἥρωα Θησέα* (σήμερον ἐκλέγω ψευδώνυμον τῆς ἀδελφῆς σου·) *Σκληρὸν Βράχον* (εὐχαριστῶ πολὺ ποῦ μ' ἐνεθυμήθης ἀπὸ τὴν Νεάπολιν καὶ ἀπὸ τὴν Πομπήιαν καὶ μοῦ ἔστειλες τὰς ὡραίας ἐκείνας κάρτας·) *Μοῦσαν τοῦ Χαροῦ* (ποῖος νὰ ἤτο; . . . εἰμπορῶ νὰ σοῦ εἰπῶ, ἀφ' οὗ δὲν ἠθέλησε νὰ δημοσιευθῇ τὸ ὄνομά τους;) *Συναχωμένον Πορτικόν* (σ' εὐχαριστῶ διὰ τὰς ἐνεργείας· εὐχαρίστησε καὶ ὅλα τὰ μέλη τοῦ ἀθροίδου καὶ ἐνεργητικοῦ αὐτοῦ Συλλόγου σας·) *Ἀνθύλλιον τῆς Ἐρήμου* (ἔλαβα καὶ τὴν κάρτ Συλλογὴν καὶ τὴν ἀρκετὰ καλά· νομίζω, ὅτι πλησιάζει ἡ ἡμέρα ποῦ θὰ σὲ παρουσιάσω·) *Ἄνθος τοῦ Μαΐου* (ἄ, κρῖμα νὰ μὴ σὲ ἰδῶ! ἔστειλα ὅ,τι ζητεῖς·) *Κεραμιδόγατον* (ἡ ἐπιστολή σου ἦλθε κατόπιν ἑορτῆς· θὰ εἶδες βέβαια τὶ ἔγραψα περὶ τῶν Διαγωνισμῶν, καθὼς καὶ τὴν ἀπόφασίν μου περὶ Ἀσπασμῶν καὶ Πληροφοριῶν·) *Σοφὸν Πιττακὸν* (αἱ Ἐξιδοποιήσεις περὶ τῶν βιβλίων, τὰ ὁποῖα ὑπάρχουν εἰς τὸ Γραφεῖόν μου, εἶνε ἀναγκαιότατα, καὶ πρέπει νὰ δημοσιεύωνται εἰς τὸ φύλλον· πῶς ἄλλως θέλεις νὰ λαμβάνουν γνῶσιν οἱ συνδρομηταί; μία εἰδοποίησις τὸν χρόνον δὲν ἀρκεῖ· τὰ τιμολόγια πρέπει νὰ εἶνε πρόχειρα·) *Ριγολέττον* (ἄ, τὸ ὄνομα τοῦ Συλλόγου... ξεύρω;... σεῖς θὰ τὸ εὕρετε·) *Μελανόπιδα* (κ' ἐγὼ εὐχομαι νὰ διαρκέσῃ πολὺ καὶ ἀλληλογραφία μας καὶ νὰ μας σύνδεσῃ διὰ φιλίας ἀκλόνητος *Ἀγγελλα*) *Ἀγγελλα* (ἐδιάβασα τὰ ἄρθρον τὰ ὁποῖον ἔγραψε περὶ ἐμοῦ εἰς τοὺς «Καιροὺς» ὁ κ. Τάκης Κανδηλώρος, καὶ σὲ παρακαλῶ νὰ τὸν εὐχαριστήσῃς καὶ σύ, ἀφ' οὗ εἶνε ἐξάδελφός σου τὸ τετράδιόν σου ἐκεῖνο ἐλήφθη καὶ ἐστάλη·) *Ρομαντικὴν Καρδίαν* (διὰ νὰ λάβῃς πάλιν τὸ παλαιόν σου ψευδώνυμον, εἶνε ἀπαράλλακτα ὡς νὰ κάμῃς ἄλλην ψευδώνυμον·) *Ἀεροναυτοπούλαν*, *Κρίνον τοῦ Κάμπου* (ὄχι, διότι εἶνε παλαιὸν καὶ δημοσιευμένον· ὡς πρὸς τὴν πληροφορίαν σου, δὲν νομίζεις ὅτι θὰ δυσηρεστεῖ τοὺς φίλους μας;) *Φίρ-Μοῦ-Δῆ* (βεβαίως, τὸ ζήτημα τοῦ «Ἑλληνόπαιδος» ἐτελείωσε καὶ εἶνε πλέον ζήτημα χρόνου —μικροῦ ἢ μεγάλου, αὐτὸ πλέον ἀπὸ ἡμᾶς ἐξαρτᾶται· τὸ ποτάμι ἐμβῆκε πλέον εἰς τὸν δρόμον του καὶ τρέχει· ὀπίσω δὲν γυρίζει·) *Σκαριδάκι* (εὖγε! σήμερον δημοσιεύω τὴν πρότασίν σου καὶ ἐλπίζω ὅτι ἡ Συλλογή σου θὰ πωληθῇ εἰς μεγάλην τιμήν, ἀφ' οὗ πρόκειται καὶ περὶ τοῦ Ἑλληνόπαιδος·) *Πυθαγόραν τὸν Σάμιον* [Ε] διὰ τὴν ἐκπεμφθεῖσαν ἐπιστολὴν· ἀλλὰ πολὺ καιρὸν ἔκαμες νὰ μοῦ γράψῃς, μ' ὅλα αὐτά· *Ἀστέρα τῆς Ἀνατολῆς* (ἔστειλα·) *Φάλαγγα τῶν Δαφνῶν* (μοῦ ἤρεσε τὸ πρόγραμμα τῆς ἡμέρας, ἀλλὰ μὲ ἀνησύχησεν ἐκεῖνο ποῦ λέγεις «δὲν ὑπάρχει καρπὸς πού νὰ μὴ τὸν ἔχει ὁ κῆπός μας, καὶ δὲν ἐννοῶ νὰφίσω κανένα δένδρον, παραπονεμένον· πρόσεξε!») *Μικρὸν Πανοῦργον*, *Πηνελόπην Ν. Κοκκινοπούλου* (τὴν ἔλαβα, καὶ ἂν δὲν ἀπατῶμαι σοῦ ἀπήντησα·) *Α. Κ. Διαμαντόπουλον* (ἀφ' οὗ δὲν σοῦ χρησιμεύουν εἰς τίποτε, στεῖλε τα νὰ τὰ δώσω τῆς Κικῆς ποῦ κάμνει συλλογὴν· φαντάσου πόσον θὰ χαρῇ!) *Ὑπερήφανον Λέοντα* (εὐχαριστῶ διὰ τὰ συγχαρητήρια·) *Ἐλαίαν τῆς Ἰθάκης* (εὐχαριστῶ διὰ τὴν ὡραίαν κάρταν·) *Μικρὸν Ἀθηναῖον* κτλ. κτλ.

Εἰς ὅσας ἐπιστολὰς ἔλαβα μετὰ τὴν *18 Αὐγούστου* θὰ παντήσω τὸ πρωΐ.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Αἱ λύσεις στέλλονται μέχρι τῆς 9 Ὀκτωβρίου

Ὁ χάρτης τῶν λύσεων, ἐπὶ τοῦ ὁποίου θέλει νὰ γράψωσι τὰς λύσεις των οἱ διαγωνιζόμενοι, πωλεῖται ἐν τῷ Γραφείῳ μας εἰς φαρίλλους, ὧν ἕκαστος περιέχει 20 φύλλα καὶ τιμᾶται φρ. 1

428. Λεξίγριφος.

Περίεργος συνδυασμὸς μιᾶς λέξεως ἀρχαίας
—Ἕνος ἁπλοῦ μορίου,—
Καὶ μιᾶς ἄλλης ναυτικῆς, τῆς γλώσσης μας τῆς νέας,
Ἀλλ' ὦ τοῦ μυστηρίου!
Κράτος ὁμοῦ ἀποτελοῦν ἀρχαῖόν τε καὶ νέον,
Ποὺ εἶχε σχέσεις ἄλλοτε μετὰ τῶν Ἀθηναίων,

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἀρχιναυάρχου Θεμιστοκλέους [Ε]

429 Σοφίσματογριφος.

Εἶμαι πόλις τῆς Εὐρώπης παλαιὰ κ' ἐξακουστή,
Ἀναγράμμα ἂν μεταβάλῃς, βλέπεις ὄσχημο πουλί.

Ἐστάλη ὑπὸ Ἀργίρη Σαπουνάκη [Ε]

430 Ἀναγραμματισμός

Ἔντομον ποῦ δὲν τρώγεται ἂν ἀναγραμματίσῃς
Θαλασσινὸν ποῦ τρώγεται εὐθὺς θὰ σχηματίσῃς.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ἑλλαφοπούλας [Ε]

431. Κεκρυμμένη καὶ ἀντεσταμμένη Πυραμίς.

1.— Οὐδὲν καλὸν ἄμικτον κακοῦ.
2.— Τὰ Νέμεα ἦσαν ἑορτὴ τῶν ἀρχαίων.
3.— Ὁ μικρὸς ὁμιλεῖ ὅταν οἱ μεγάλοι ἐρωτοῦν.
4.— Ὁ Πάτροκλος, ὃν Ἀχιλλεὺς ἠγάπα, ἐφονεύθη ὑπὸ τοῦ Ἕκτορος.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Θεαγένους [Ε]

432—436. Μάγικὸν Γράμμα.

Τῇ προσθήκῃ ἑνὸς καὶ τοῦ αὐτοῦ πάντοτε γράμματος εἰς ἑκάστην τῶν κάτωθι λέξεων, νὰ σχηματισθοῦν ἄλλαι τόσαι:

δίκυν, φέρω, πόρος, ὄνος, χορός.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Χιωτοπούλας [Ε]

437. Λογοπαίγνιον

Ποία εἶνε ἡ ἀνωτέρα πόλις τῆς Ἑλλάδος;

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Δοξίου [Ε]

438. Ἐρώτησις.

Φίλοι μου, ἐρωτᾶται πρὸς ὑμᾶς τοὺς Ἰωνίους: *Ἐστάλη ὑπὸ Ὀλκίου τοῦ Ἰωνίου* [Ε]

439. Γρίφος λέξεων μετ' ἄκρα στοιχεῖα εἰς ἀντιθέτων.

Διὰ τῆς καταλλήλου συναρμολογήσεως τῶν στοιχείων τῶν κάτωθι ἀκαταλήπτων (ἑκάστου χωριστά) σχηματίσατε πέντε λέξεις, διὰ δὲ τῶν ἀρχικῶν τῶν ἀντιθέτων των, σχηματίσατε τὸ ὄνομα διασήμου γυναικός.

1, Ρωγεν. 2, Σέξον. 3, Σιρδᾶς. 4, Βαρῆσα. 5, Ὀγάρις.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἐθνικοῦ Ὕμνου [Ε]

440. Φωνηεντόλιπον.

δν-μσν-★-θς-κ-★-φος-π

Ἐστάλη ὑπὸ Κωνσταντίνου τοῦ Παλαιολόγου [Ε]

441. Γρῖφος.

γγ

γγ γγ

Καίω — ὃς — οἱ — γγ — ναι — γγ — μα

γγ γγ

γγ

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἀγγουρολογιωτάτου [Ε]

Τέλος τοῦ 64ου Διαγωνισμοῦ τῶν Λύσεων Ἀπὸ τοῦ προσεχοῦς ἄρχεται νέος.

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευματικῶν Ἀσκήσεων τοῦ φύλλου 28.

341. Ἀλφαβητάριον (ἄλφα, βῆτα, Ρίον.)—**342.** Γρύψ - Γύψ. — **343** Πέτρα - πτερά. — **347.** Ὁ Γραμματοκομιστής.

348. Μ — **349.** Ὅταν τὸ νέρον εἶνε παγωμένον.—**350** 8, 16,
Μ Π Ν
Ε Β Ρ Ο Σ 3, 48 (8+4, ὡς 16—4,
Η Μ Ι Θ Ν Ο Σ ὡς 3x4, ὡς 48 : 4 = 12).
Α Β Υ Σ Σ Ι Ν Ι Α —**351.** ΟΜΗΡΟΣ (στΟμα, Ἄμμων, χΗν, ΚΰΡος, ἌτρΟπος, μΕσος.) —**352** Ἤξεις ἀφίξεις οὐ θνήξεις ἐν πολέμῳ.—**353.** Ἡ Σιδὼν ἤτο πόλις πλουσία.

Ἐκ τοῦ τυπογραφείου τῶν Καταστημάτων Ἀνέστη Κωνσταντινίδου 1900.